

மலர்

செப்டம்பர் 71

அகில இலங்கைத் தமிழ்த்தின விழா தேசிய ஒற்றுமைக்கு வித்தாகட்டும்

கௌரவ கல்வி அமைச்சர்

அல்ஹாஜ் டாக்டர் பதியுதீன் மஹமூத்.

இந் நாட்டில் வாழும் முக்கிய சமூகங்களில் தமிழ் சமூகமும் ஒன்று. அச்சமூகத்தவரின் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியைச் சிறப்பிக்குமுகமாக நடாத்தப்படும் பாடசாலைகளின் தமிழ்த்தின விழாவில் அகில இலங்கையிலுமிருந்து தமிழ் மாணவர்கள் பங்கு பற்றுவது இந் நாட்டின் ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. மொழியால் வேறுபட்டாலும் இந் நாட்டு மக்களனைவரும் ஒருமைப்

பாடுடையவரே. இந்த ஒற்றுமையே எமக்கு மிகவும் வேண்டுவது. இவ் வொற்றுமை உணர்வோடு அனைவரும் நாட்டுக்கு உழைத்தால் அவர் தம் உரிமைகளும், இயல்பாகவே கிடைக்கும் என்பது உறுதி.

(1970ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் மட்டுநகரில் நடைபெற்ற தமிழ்த்தின விழா வின் போது கௌரவ கல்வி அமைச்சர் வழங்கிய ஆசிரியரின் ஒரு புகுதி)

அகில இலங்கைத் தமிழ்த்தின விழா இவ்வாண்டும் கிழக்கு மாகாணத்தில் நடைபெறுகிறது. திருமலையில் நடைபெறும் இவ்விழாவைத் திறந்துவைக்கும் கௌரவ கல்வி அமைச்சர் அல்ஹாஜ் டாக்டர் பதியுதீன் மஹமூத்.

சரித்திரப் பிரசித்திபெற்ற திருமலையில் நடைபெறும்

கிழக்கு மாகாணத்துக்கு இரண்டாவது

அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தினவிழா இவ்வாண்டும் கிழக்குப் பிராந்தியத்திலேயே நடைபெறுவதையிட்டு நான் பெரு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கடந்த ஆண்டு மட்டக்களப்பில் நடந்ததைவிட, திரு கோணமலையில் இவ்வாண்டு சிறப்பாக நடைபெறும் என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. எமது மதிப்பிற்குரிய கல்வி அமைச்சர், டாக்டர். அல்-ஹாஜ். பதியுத்தீன் மஹ்மூத் அவர்கள் இவ்விழாவில் பிரதம அதிதியாகக் கலந்து கொள்வதால் இவ்விழா இன்னும் சிறப்படைகிறது.

கிழக்கு மாகாணம் புண்ணியம் செய்த பூமி. பண்டைய காலத்தில் மதுரை மாவட்டம் தமிழை வளர்த்தது. அதற்கொப்ப இன்று கிழக்கு மாகாணம் தமிழுக்கு மென்மேலும் அணி செய்கிறது. தமிழுக்கு அணி செய்வதால் தமிழ்ப் பண்பாட்டை, மரபை, பாரம்பரியத்தை, வளர்க்கிறது. தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அத்திவாரமான சமாதானத்தையும், சமதர்மத்தையும் வளர்க்கிறது. எமது தாய்நாடான ஈழமணித்திருநாடு இன்று சமாதானத்தையே தேடி அலைகிறது. அந்த சமாதானத்தை உருவாக்குவதற்கு - கிழக்கு மாகாணம் முயற்சிகள் செய்து முன்னணியில் நிற்கிறது என்பதைக் கூறிக் கொள்வதில் பெருமையடைகிறேன்.

இன்றைய இளம் சந்ததியினருக்கு நாம் வழங்கும் கல்வியின்

முக்கிய நோக்கம் என்ன? பண்டைய பாரம்பரியத்தை, மரபை, பண்பாட்டைப் பாதுகாத்து சமூகக் கட்டுக் கோப்பை சின்னப்பின்ன மாக்காமல் புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்குரிய அறிவை வழங்குவதுதான் இன்றைய கல்வியின் முக்கிய நோக்கமாகும். காலம் காலமாக எம் முன்னோர்களினால் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த பண்பாடு - புதிய மாற்றங்களினால் சீர்குலைக்கக் கூடாது.

வரலாறு எமக்கு எடுத்துக் காட்டும் உண்மையெல்லாம் சாம்ராச்சியங்கள், வீழ்ந்தன, நாகரிகங்கள் அழிந்தன என்பவைதான். இந்த உண்மை, பழைய நாகரிகத்தின் அத்திவாரத்தில் புதிய நாகரிகம் எழுந்த கதையையே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இன்றைய மனிதனின் வாழ்வில் - பல்லாயிரம் வருடங்களின் வளர்ச்சியிருக்கிறது. அவனுடைய உருவ அமைப்பிலும் சரி, அன்றாட வாழ்க்கையிலும் சரி, அறிவிலும் சரி,... இந்த வளர்ச்சியைத் தான் நாம் காண்கிறோம். வளர்ச்சிகளினால் நாம் பெற்ற சமூகக் கட்டுக் கோப்பை உடைத்து, சமுதாய மாற்றத்தை பலவந்தமாகக் கொண்டு வர எத்தனிப்பது - நம் முடைய கண்ணை நாமே குத்திக் கொள்வதற்கொப்பாகும். இது வரலாறு தெரியாதவர்களின் கிறுபிள்ளைத் தனமான செய்கையாகும். மாற்றங்கள் - சமுதாயம் என்ற

அகில இலங்கைத் தமிழ்த்தின விழா !

தடவையாகக் கிடைக்கும் கௌரவம்.

அமைப்பிலேயே தோன்றவேண்டும். அப்படித் தோன்றும் போது - பழையது மாறி புதியது அமைவது இயற்கை.

பண்டைய காலத்தில் தோன்றிய எத்தனையோ மொழிகள் இன்று அழிந்தொழிந்துவிட்டன. ஆனால் - தமிழ் மொழி இன்றும் தன் மரபோடு உருவம் மாறாமல் பசுமையாக இருப்பதற்குக் காரணம் - அது வளர்த்து வந்த பண்பாடாகும். தமிழ் வளர்த்த நாடுகளில் சாம்ராச்சியங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன, அழிந்திருக்கின்றன. ஆனால், தமிழ் நாகரிகம், பண்பாடு என்றும் அழியாமல் மென்மேலும் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. சமாதானத்தின் மூலமே இந்தப் பண்பாடு வளர்ந்திருக்கிறது.

போர்களும், புத்தங்களும், மன்னர்களிடையேதான் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், அப்போர்கள் சமுதாயத்தைப் பாதிக்கவில்லை. ஆழ்கடலில் புயல் வீசினாலும், கடலின் அடியில் அமைதி தோன்றுவது போல, தமிழ்ச் சமுதாயம் அமைதியாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. இந்தச் சமாதானம் எமக்கு இன்று மிகவும்

அவசியமாகும். நம் ஈழநாட்டு இளம் சந்ததியினர், எதிர்காலத்தில் அறிவில், ஆற்றலில், ஏறுநடை போட வேண்டுமாயின், அவர்களிடையே சமாதானம் தேவை. இந்தச் சமாதானத்தை இளம் சந்ததியினரிடையே புகுத்த வேண்டியது நம் பொறுப்பு. கல்வியின் மூலமும், சமாதானத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள எமது பண்பாட்டை வளர்ப்பதன் மூலமும்; இந்தச் சமாதானத்தை நிலவச் செய்யலாம்.

ஆகவே தமிழை வளர்ப்பதன் மூலம் தமிழ்ப்பண்பாட்டை வளர்க்கிறோம். தமிழ்ப் பண்பாட்டை வளர்ப்பதன் மூலம் சமாதானம் என்ற பண்பைப் போற்றி வளர்க்கும் சமுதாயத்தை வளர்க்கிறோம். அந்த வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதில் இத் தமிழ்த் தினவிழா ஒரு மைல் கல்லாக அமையும் என்பதில் நான் பெரிதும் பூரிப்படைகிறேன்.

வணக்கம்.

கிழக்குப் பிராந்தியக் கல்விப் பணிப்பாளர்

ஜொப். எம். சமீம்

தமிழ்த்தினவிழாப்

பிரமுகர்கள்

பிரதம கல்வி அதிகாரி
ஜனாப். எம். ஷரீப்.

கிழக்கிலங்கையின் நான்கு கல்வி மாவட்டங்களுள் முக்கிய இடம் வகிக்கிறது திருகோணமலை. சுமார் ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான ஆசிரியர்களை நிர்வகிக்கும் இக்கல்வி மாவட்டத்தின் பிரதம கல்வி அதிகாரி ஜனாப். எம். ஷரீப் அவர்கள், அமைதியான சுபாவமும் அற்புதமான நிர்வாகத்திறனும் உடையவர். இவ்வாண்டு தமிழ்த்தின விழாவை திருமலையில் நடாத்த முன்வந்தது ஒன்றே இவரது திறமைக்குத் தக்க சான்றாகும். வழக்கமாக இத்தமிழ்த்தினவிழா கல்விப் பிராந்தியங்களில் நடைபெற்றுவந்தது. ஆனால் ஒரு கல்வி மாவட்டத்தில் இந்த விழா நடைபெறுவது இதுவே முதல்தடவையாகும். இவ்விழாவைத் திறம்பட ஒழுங்கு செய்த பிரதம கல்வி அதிகாரி ஜனாப். ஷரீப் அவர்களுக்குப் பக்க பலமாக நின்று சகல ஏற்பாடுகளையும் கவனித்த திருமலை ஆசிரியர்களையும், கல்வி அலுவலக உத்தியோகத்தர்களையும் நாம் நினைவுகூராமல் இருக்கமுடியாது.

ஒலிபரப்பு உதவி அமைச்சர்
ஜனாப். ஏ. எல். ஏ. மஜீத்.

அகில இலங்கைத் தமிழ்த்தின விழாவை இரண்டாவது தடவை

யாக கிழக்குமாகாணத்தில் இடம் பெறச் செய்வதற்கும், கௌரவ கல்வி அமைச்சரைக் கொண்டே இவ்விழாவைத் திறந்து வைப்பதற்கும் பின்னணியில் நின்று உழைத்த பிரமுகர்களில் ஒருவர் ஒலிபரப்பு உதவி அமைச்சர் ஜனாப். ஏ. எல். ஏ. மஜீத் அவர்கள். இளமைத் துடிப்பும், சேவை மனப்பான்மையும் எவருடனும் சகஜமாகப் பழகும் சுபாவமும் கொண்ட ஜனாப் மஜீத் அவர்கள், இந்த விழாவை ஒழுங்கு செய்வதிலும் பெரும் பங்கு ஏற்றுள்ளார் என அறிகிறோம். இவர் ஏற்கனவே, மூதூரிலும், கின்னியாவிலும் நடந்த பல இலக்கிய விழாக்களில் முக்கிய பங்கேற்றிருந்தார் என்பதும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுக்கு வருகிறது. அவரது தமிழ்பிமானமும் தளரா உழைப்பும் இத் தமிழ்த்தின விழாவின் வெற்றிக்கு உறுதுணையாக அமைகிறது.

காந்தி மொழி - 1

கடவுள்

அன்பே கடவுளாக இருந்தாலும், எல்லாவற்றையும்விட சத்தியமே கடவுள் என்றுதான் என்னுள்ளத்தின் ஆழத்தில் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேன். கடவுளைக் குறித்த முழு வருணனையையும் மனிதர் வாக்கால் செய்து விட முடியும். கடவுளே சத்தியம் என்பதே அந்த முழு வர்ணனை கடவுளே சத்தியம் என்பதற்கும், சத்தியமே கடவுள் என்பதற்கும் நுட்பமான வேறுபாடு இருக்கிறது.

வெளியீட்டுக்குழு

இரா. நாகலிங்கம்
ஏ. ஜே. மங்களராஜ்
எஸ். சேதுகாவலர்
மு. கணபதிப்பிள்ளை
என். விவேகானந்தன்
எம். எஸ். எம். ஹுசைன்

ஆலோசகர்கள்

அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது
திமிலைத்துமிலன்
ரீ. பாக்கியநாயகம்
மு. ஹ. சேகுஇஸ்ஸதீன்
கு. இராமச்சந்திரன்
சிவம்

ஒலியர்கள்

கிருஷ்ணா, ரமணி, செள,
முரளி, ஜனனி, மணி.

அட்டை

மட்டுநகர்க் கோட்டை

சந்தா விபரம்

ஆறுமாதம் - ரூ. 3-00
ஒருவருடம் - ரூ. 6-00

விளம்பர விகிதம்

அரைப்பக்கம் - ரூ. 50-00
முழுப்பக்கம் - ரூ. 100-00
உள்அட்டை - ரூ. 125-00
பின்அட்டை - ரூ. 150-00

முகவரி

மலர்

21, மத்திய வீதி,
மட்டக்களப்பு.

மலர்

உள்ளத்தில் உண்மையொளி யுண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும் - பாரதியார்.

செடி:2 | அக்டோபர் 1971 | மலர்: 10

மகரத்தம்

கருத்து:-

வணக்கம் 6
படைப்பிலக்கியம் 7

கதை:-

காரணாகாரியம் 14
கன்னத்தில் நீ அறைந்தால் 22
பால்காரச் செல்லத்தம்பியார் 31
கடவுள் நீதி 39
லீட்டில் நடந்தது 43
தியாகி 51

கட்டுரை:-

தமிழ்த்தின விழா 2
தென்னகத்தில் 10
குத்துவிளக்கு 16
கைலாசபதியின் 20
தென்னிலங்கை பேச்சு வழக்கு 28
பெண்பால் 55

கவிதை:-

அன்பு மனத்திலே வாழ் 9
இறைவனைத் தேடினேன் 18
களித்தோய வேண்டுமடா 19
பிள்ளைகள் ஓடிவாரீர் 35
வித்தும் விளைவும் 42
இழப்பு 47

பிற:-

ஜெயகாந்தன் பார்வை 15
மாணவர் சிறுகதைப் போட்டி 36
விகடமன்னர் 38
ரசனைக் கடிதம் 48
பூங்கா 52

கதைகள் யாவும் கற்பனை. கட்டுரை, கவிதைகளில் உள்ள கருத்துக்கள் அவற்றின் படைப்பாளிகளின் சொந்தம்.
—ஆசிரியர்.

வணக்கம்

தமிழக சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதி கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த சில மாதங்களில் ஈழத்து ஏடுகளின் விற்பனை கூடியிருந்தது. ஆனால் மீண்டும் அவற்றின் இறக்குமதியைத் தொடர்ந்து ஈழத்து ஏடுகளின் விற்பனை வீழ்ச்சியடைந்து விட்டது. இதற்குக் காரணம் ஈழத்து வாசகனின் கவர்ச்சி மோகம்தான்.

இந்தக் கவர்ச்சியை மேற்கொள்வதற்கு எமது இலக்கிய ஏடுகளினால் முடியாது. ஆகவே ஜனரஞ்சக ஏடுகளைப்போல் விற்பனையாகும் வசதி நமது இலக்கிய ஏடுகளுக்கு இல்லை. ஆனகாரணத்தால், ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும், மற்றும் அலுவலக உத்தியோகத்தார்களும், இலக்கிய மன்றங்களும், ஈழத்து இலக்கிய ஏடுகளைப் பெருமளவில் வாங்கி ஆதரிக்க வேண்டும், “மலர்” உட்பட.

மாணவ உலகம் இதை ஒரு முக்கிய கடமையாகச் செய்ய முன்வர வேண்டும்.

மாணவர்களின் இலக்கிய ஆற்றலை வளர்க்கு முகமாக “மலர்”, மாணவ இலக்கிய வளர்ச்சித் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்கியுள்ளது. அதன் முதற்படியாக மாணவர்களுக்கான சிறுகதைப்போட்டி, கவிதைப்போட்டி முதலியவற்றை நடாத்துகிறது. இதுபற்றிய விபரங்களை உள்ளே காணலாம்.

அகில இலங்கைத் தமிழ்த்தினவிழா இவ்வாண்டிலும் கிழக்கு மாகாணத்திலேயே நடைபெறுகிறது. திருகோணமலை இவ்வாண்டு இப்பெருமையைத் தட்டிக்கொள்கிறது. தமிழ்த்தினவிழாப் போட்டிகளில் இடம்பெறாத சிறுகதை, கவிதைப் போட்டிகளை மாணவர்களுக்காக “மலர்” நடாத்துவது இத்துறையில் ஈடுபாடுள்ள மாணவமணிகளுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கும் என நம்புகிறோம்.

படைப்பிலக்கியம் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெற வேண்டும்.

படித்தவர்கள் படைப்பிலக்கியத்தில் அக்கரை செலுத்தவில்லை என்பதையும் படைப்பிலக்கியம் பாடசாலைகளில் உரிய இடத்தைப் பெறவில்லை, என்பதையும் முந்திய ஒரு தலையங்கத்தில் இலேசாகக் கோட்டுக் காட்டியிருந்தோம்.

வருங்காலத்தில் படித்தவர்கள் சமுதாயத்தை உருவாக்கப் போகிறவர்கள் மாணவர்கள் ஆகையால், படைப்பிலக்கியம் பாடசாலையில் இடம் பெறவேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தையிட்டுச் சற்று அழுத்திக் கூறவேண்டியது அவசியமாகிறது. அகில இலங்கைத் தமிழ்த்தின விழா நடைபெறும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் இதையிட்டுக் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று நம்புகிறோம்.

நமது பாடசாலைகளில் ‘தமிழ் பாஷை’ ஒரு கட்டாய பாடம். இப்பாடத்தில் கட்டுரை எழுதல், கடிதம் எழுதல், சுருக்கி எழுதல் முதலிய எழுத்துப் பயிற்சி முக்கிய இடம் பெறுகிறது. ஆனால் இதில் சிறுகதை எழுதுதல், கவிதை எழுதுதல், நாடகம் எழுதுதல் போன்ற விஷயங்கள் ஏனோ இடம் பெறுவதில்லை. இந்த விஷயங்கள் இப்பாடத்தைப் பொறுத்த வரை ‘தீண்டத்தகாதவை’யாகக் கருதப்படுகின்றன.

மாணவர்களில் யாராவது இத்துறையில் ஆர்வமுள்ளவர்களாக இருந்தால் அவர்கள் ஆசிரியர்க

ளுக்குத் தெரியாமல் ஒளித்து மறைத்து, இவ்விஷயத்தில் ஈடுபடவேண்டியுள்ளது. சிறுகதை கவிதை எழுதுவது, படிப்பது முதலியன படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு அழகில்லை என்பது போன்ற ஒரு மனோபாவம் வகுப்பறையில் நிலவுகிறது. மிகவும் போற்றப்படவேண்டிய ஒரு விசேட திறமை, பாடத்திட்டத்தில் இல்லாத காரணத்தால் வெறுத்து ஒதுக்கப்படுகிறது. பாராட்டப்படவேண்டிய மாணவர்கள் ஆசிரியர்களின் கண்டனத்துக்கும் சக மாணவர்களின் கண்டலுக்கும் ஆளாகிறார்கள். வளரவேண்டிய இலக்கிய ஆற்றல் மழுங்கடிக்கப்படுகிறது. படித்தவர்கள் சமுதாயத்தில் படைப்பிலக்கியத்தைப் பற்றிய அறியாமை வளர்கிறது.

பாடத்திட்டத்தில் மற்றொரு முக்கிய பாடம் இலக்கியம். இலக்கியம் என்றவுடன் ஏதோ பழங்காலச் சங்கதிகள் தான் அதில் இடம் பெறவேண்டும் என்ற மனோபாவம், நமது பாடத்திட்டத்தை உருவாக்குபவர்களுக்கு இருந்து வருகிறது. ‘கும்பகர்ணன் இருந்து வருகிறது’, ‘கிருட்டினன் தூது’, ‘மயான காண்டம்’, ‘குசேலோ பாக்கியானம்’, ‘திருவிளையாடற் புராணம்’ மற்றும் இன்னோரென்ன காண்டங்களும், நீண்ட காலமாக நமது இலக்கிய பாடத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. மிகச் சமீப காலமாக ‘மலரும் மாலை

யும்', 'அலையும் கலையும்' போன்ற இரண்டொரு நூல்கள் இதற்குள் நுழைந்துள்ளன. ஆனால் இக் காலப் படைப்பிலக்கியத்துக்கு இலக்கியப்பாடத்தில் உரிய இடம் கிடைத்துவிட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. குறிப்பாக ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு உரிய இடம் கிடைக்கவேயில்லை.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடம் இலக்கியத்தரமான படைப்புகள் இல்லையா? ஈழத்துப் படைப்புகள் பிற மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்படலாம், பிற நாடுகளில் பரிசுகள் பெறலாம். பிற தேசங்களில் பாடப்படுத்தமாக அமையலாம். ஆனால் ஈழத்துப் பாடசாலைகளில், பாடப்படுத்தமாக இடம் பெறக் கூடாதா? கட்டாயமாக இடம் பெற வேண்டும்.

ஈழத்தில், படித்தவர்கள் மத்தியில் ஈழத்து எழுத்துலகைப் பற்றி நிலவும், அறியாமையையும், அசட்டையையும் ஓரளவுக்காவது நீக்க வேண்டுமானால், வளர்ந்து வரும் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்பிலக்கியத்தின் மகத்துவத்தை இவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் (i) படைப்பிலக்கியத்தைப் பற்றிய முறையான பயிற்சி, (ii) ஈழத்துப் படைப்பிலக்கிய கர்த்தாக்களின் தரமான படைப்புகள், பாடத் திட்டத்தில் இடம் பெற வேண்டும்.

பழைய இலக்கியங்கள், இலக்கியப் பாடத்தில் இடம் பெறக் கூடாது என்பது நமது வாதமல்ல. கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் போன்ற பழம்பெரும் இலக்கியச் செல்வங்களையிட்டு நமது மாணவர்கள் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டியது அவசியம். ஆனால் அதற்காக இக்கால இலக்கியத்தை-படைப்பிலக்கியத்தைப் பற்றித் தெரியாமல் இருப்பது கூடாது என்பதுதான் நமது கருத்து.

குறைந்த பட்சம் 50% இடமாவது ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு அளிப்பதன் மூலம் இலக்கிய பாடத்தை நமது நாட்டிற்கு ஏற்றதாக, நமது இலக்கியத்தைக் கட்டியெழுப்பக் கூடியதாக அமைக்கலாம். மாணவர்கள் நமது நாட்டின் எழுத்தாளர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவும், நமது இலக்கியப் படைப்புகளை விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துடன் அணுகவும், அதன்மூலம் வருங்காலம், படித்த மக்கள் சமுதாயம் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பிடிபுக்கொள்ளவும், ஈழத்து இலக்கிய உலகின் மேல் அக்கரை காட்டவும், வழிபிறக்கும்.

இப்படிச் செய்வதன் மூலம், நமது மக்களிடையே உள்ள ஜனரஞ்சக வாசகர்களை இலக்கிய வாசகர்களாக மாற்றலாம். நமது மக்களிடமுள்ள வாசிக்கும் பழக்கம் நல்லிலக்கியத்தின் பால் திருப்பப்படும். ஜனரஞ்சக ஏடுகளின் பூதா கார வளர்ச்சிகட்டுப்படுத்தப்பட்டு, இலக்கிய ஏடுகளின் வளர்ச்சி ஏற்படும்.

அரசாங்கம் நாட்டின் தேவைகளுக்கேற்ப கல்வித் திட்டத்தை மாற்றியமைக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளது. புதிய கல்வித் திட்டத்தில் படைப்பிலக்கியத்துக்கு உரிய இடம் அளிப்பதற்கு இதுவே ஏற்ற தருணம்.

இத்திட்டத்தில் முக்கியமாகக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுள்ளது. அதாவது, பாடத்திட்டம் என்பது மாணவர்களை மனிதர்களாக உருவாக்கும் ஒரு தர்ம நெறி. இதில் அரசியலையோ, பக்கச்சார்வான விடயங்களையோ புகுத்துவது தர்மமாகாது. நேர்மையுடனும், நடுநிலையையுடனும், சத்தியத்துடனும் இதில் ஈடுபடவேண்டும். பாடத்திட்டத்தில் படைப்பிலக்கியத்தைப் புகுத்துபவர்கள் இதை மறந்து விடக்கூடாது.

அன்பு மனத்திலே வாழ்!

குமா இராமநாதன்

பாரதி! நீயும்
பாடி மறைந்து
ஆண்டுசுள் பற்பல
ஓடி மறைந்தன;
நீண்ட கனவுகள்
நெஞ்சத் திருத்தி
மாண்டே விட்டாய்!

— ஆமா(ம்) அவற்றுள்
உன்றன் உள்ளம்
உண்மையில் விழைந்த
உயர்ந்த கனவுகள்
— எத்தனை! எத்தனை!!

தமிழன் இந்தத்
தரணியில் வாழ;
உயர்வு தாழ்வு
பேதம் நீங்க நீ
பாடிய கவிதைகள்
பற்பல —

— அவற்றை
அச்சி விட்டும்
அழகுகள் செய்தும்
மெச்சுகின்றார்
மேதினி யுள்ளார்!

— ஆனால் ஒன்று!
நெஞ்சில் அவற்றை
நிறுத்தி யுன்றன்
நினைவைப் போற்றும்
யாரே உள்ளார்!
எல்லாம் வேடம்!!

“ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்-இங்கு
ஜன்ம மெடுத்தவர் ஒன்றே” என,
ஓதி மறைந்து விட்டாயே- இங்கு
உற்றதை நீயறி வாயா?
தெய்வம் பொது வென்றாய்—

“அதைத்”
தேடி அலைகின்றார்;
தெய்வத் திருக் கோயில் — இங்கு
‘திண்டா தோர்க்’ கில்லை.

தமிழை வளரென்று — நீ
சாடிய பாக்களெல்லாம்
எருமை முதுகினிலே — மழை
என்னுங் கதையாச்சே!
புன்மதி யாளருக்கே — அடபாரதி!
போதித் தினைத்து நின்றாய்.
“உண்மை” எடுத்துரைத்தே — நீ
ஊனின்றி(த்) துன்ப முற்றாய்.
செவிடன் காதினிலே — சங்குதி

— அட பாரதி! நீ
செத்து மடிந்து விட்டாய்!
வருடந் தவறாமல் — உனக்கு
மாபெரும் விழாவெடுப்பு!
சுதந்திர வித்தூன்றி,
சுதந்திர நீரூற்றி,
பயனைக் காணாது,
பாடி மறைந்திட்ட,
உன்னைப் புரிந்து கொண்டே
ஊதுகின்றார் “தமிழ்ச் சங்கம்”
ஐயோ பாரதி!

உனக்கு
“பொய்யர்” எடுக்கின்ற
ஆயிரம் விழாக்கள் வேண்டாம்—
நீயொரு
“அன்பு மனத்திலே” வாழ்!

ரசனைக் கடிதம்

“மலர்” சஞ்சிகையில்
நீங்கள் ரசித்துச் சுவைத்த
படைப்பு எது? பூள்ஸ்காப்’
காகிதத்தில் ஒரு பக்கத்
திற்கு மேற்படாமல் எழுதி
அனுப்புங்கள். சிறந்த ரச
னைக் கடிதத்திற்கு ஈழத்து
நூல் அன்பளிப்புச் செய்
யப்படும்.

8-9-71 பாரதி நினைவு தினம்.

தெள்ளக்கதில்

சில அமைப்பங்கள்

சந்தனைச் செல்வி.

பழநிப்பதி

சுமார் ஐந்து மணி வரை திண்டுக்கலில் காத்துநின்று பழநி வண்டியில் ஏறினோம். பழநி வண்டியில் நாங்கள் பேசிய தமிழைச் செவி மடுத்த ஒரு அன்பர் யாழ்ப்பாணத்தவர் என்றனைத்துடன் உரையாற்றத்தொடங்கினார். பின்னர் நமது தென்னிந்திய யாத்திரைக்கு உதவியாகச் சில வழிக் குறிப்புக்களையும் நந்துதவினார். அவருடைய குறிப்புக்களை ஏற்றுக் கொண்டு பழநிக்குச் சென்றோம். நாம் பழநியில் இறங்குவதற்குப் பதினைந்து நிமிடங்கள் முன்னதாக அப்பதியில் தங்க ரதத்தில் ஆண்டவர் உலா வந்திருந்தார். மிகவும் விசேட திணங்களில் மட்டுமே இந்த தங்க ரதம் வெளியில் எடுக்கப்படுமாம். அத்தரிசனம் நமக்கு கிடைக்கவில்லை.

பழநியில் தலசத்திரத்திலேயே தங்கிக்கொண்டோம். மறுநாள் அதிகாலை எழுந்து ஸ்நானம் செய்து மலைக்குப் புறப்பட்டோம். பழநியின் மறு பெயர் திருவாவிநன்முடி. தங்கத்திலான மூலஸ்தானத்தில் முருகன் ஆண்டித்திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளியுள்ளான். மற்றும் மலையில் விநாயகர் இடும் பரபிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளனர். வழிநெடுகிலும் படிசளாலான பதியபாதை. அதை விடுத்து பழைய பாதையை நாம் தேர்ந்தெடுத்துச் சென்றோம்.

பாதையின் ஒரு பக்கம் மலைச் சாரல். அங்கே முருகன் திருவிளையாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் சிற்பவடிவில் எம்மை வரவேற்றன. இக்காட்சிகள் நமக்கு அதிகம் களைப்புத் தெரியவிடாமல் வழிநடத்தின.

அபிஷேகங்கள் முடித்துக் கொண்டு 10-30 மணியளவில் அடிவாரம் திரும்பி விட்டோம். அறுபடை வீடுகளில் ஒன்றாகிய பழநியில் எமது தரிசனத்தை முடித்துக்கொண்டு குருவாயூர் செல்ல பெட்டிபடுக்கையுடன் பஸ் நிலையத்தை அடைந்தோம். 12 மணிவரை காத்திருந்து பொள்ளாச்சி வண்டி ஏறினோம் பொள்ளாச்சி ஒரு பெரிய நகர். அதன் உற்பத்திப் பொருட்களில் ஒழுக்கிய இடம் வகிக்கிறது என்பது தெளிவாகியது.

பொள்ளாச்சியில் எமது வண்டியை எதிர்நோக்கிய மாதிரி புறப்படத் தயாராய் "திருச்சூர்" வண்டி நின்றது. நாங்கள் இறங்கி ஓட்டமும்

தடைபுமாய் அதை வண்டியில் ஏறினோம். எனக்கு வண்டியில் இருப்பதற்கு இடம் இல்லை என்ற நிலைமை வந்தது. ஏற வந்தாலும் சுலபமாகவே மனமே என்னை விட்டுக்கொண்டே நின்று பிரயாணத்தைத் தொடரத் துணிந்தபோது டிரைவர் தனக்கு எதிர்த்த ஆசனத்தைக் தானியாகக் எம்மை அமரவைத்தார்.

யுப்பாடர் என்று திருப்பிப் போன அமர்ந்த எம்மை "நாலு மொருவன் இருக்கிறேனே" என்பது போல் கூவியது வாரிசு. எங்கள் நிலைமை சங்கடமாகியது. டிரைவரைக் கேட்டோம் எத்தனை மணிக்கு வண்டி திருச்சூர் போகும் என்று அவருக்கும் நம்முடைய வயிற்றுப் போராட்டம் பரிந்தது. அவர் சிரித்துக் கொண்டு "இனிமூன்று மணிக்குத்தான் காப்பி சாப்பிடலாம் ஆனால் சாப்பாடு இடம் யாது 6-8 மீக்கு வண்டி திருச்சூர் போகும்" என்றும் தெரிவித்தார்.

வாசகர் கருத்தரங்கு

சாதாரண வாசகனை இலக்கிய வாசகனாக மாற்றுவதற்கு வழி என்ன?

கட்டுரைகள் “பூள்ஸ் காப்”
காகிதத்தில் ஒரு பக்கத்திற்கு மேற்
படக்கூடாது. பிரசுரமாகும் ஒவ்
வொரு கட்டுரைக்கும் ஈழத்துநூல்
அன்பளிப்புச் செய்யப்படும். முடிவு
திகதி 31-10-71. கட்டுரைகள்
அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

வாசகர் கருத்தரங்கு,

மே/பா. “மலர்”

21, மத்திய வீதி, மட்டக்களப்பு.

(கருத்து உதவியவர் “வேதாந்தி”)

உடனே பிரம்புக் கூடைக்குள்
பதுங்கியிருந்த பிஸ்கட் பெட்டி.
வெளி வந்தது. வசந்தி உடைத்
துப் பரிமாற அது எல்லோரது
வயிற்றையும் நிறைத்தது.

ஒடிக்கொண்டிருந்த வண்டி
யிலே “கடார்” என்று ஒரு சத்
தம், உடனே வண்டி ஓரத்தில் ஒதுங்
கிக் கொண்டது. டிரைவர் பரபரப்
பாக இறங்கினார். பழுது பார்க்க
நாங்களும் பரபரப்பாக இறங்கி
ஒடினோம். பழுது பார்க்க அல்ல.
பசியைப்போக்க. அருகில் தெரிந்த
ஒரு கீற்றுக் கொட்டகை எம்மை
வரவேற்றது. ஒரு கிளாஸ் பசும்
பால் அருந்தி பசியைத் தீர்த்துக்
கொண்டு வண்டி ஏறினோம்.

குருவாயூர்

எமது பிரயாணம் மலைப் பிர
தேசத்தினுடாகத் தொடர்ந்து

சென்றது. மலைச்சரிவுகளிலே ரப்பர்
தோட்டங்களும் பசிய வயல்களும்
கரும்புச் சோலைகளும் தென்னந்
தோப்புகளும் அழகான இயற்கை
வளம் நிறைந்து மனையாள தேசத்
தின் செழிப்பை எடுத்துக் கூறின.
6-30 மணிக்கு திருச்சூர் நிலையத்
தில் எமது மலையாளி டிரைவரே
“அதோ குருவாயூர் வண்டி ஏறிக்
கொள்ளுங்க!” என்று வழி காட்டி
னார். நாம் சந்தித்த நல்ல மனிதர்
களில் அவரும் ஒருவர் என்பது
குறிப்பிடத்தகுந்தது. அடுத்த
வண்டி எங்களைக் குருவாயூரில் 7-30
மணிக்குக் கொண்டுபோய் சேர்த்
துது. மொழி வேறுபட்ட மாநிலம்
அது. எப்படியோ சென்று விட்
டோம். நக்ஸல்பாரிகளின்
கலாட்டா வேறு அந்த ஆட்சியில்
நடைபெற்று வந்தது. இரவு நேரம்
தயங்கிக் தயங்கி சத்திரத்தில்
இடம் விசாரித்தோம். இடமில்லை
என்றவர்கள் “சிலோன்” ஆட்கள்
என்று தெரிந்த பின் அறை ஒன்று
கொடுத்தார்கள். பெண்கள் அறை
யிலும் ஆண்கள் வெளியேயும் படுத்
துறங்கினோம். அதிகாலை 2-30
மணிக்கு எழுந்து குளித்து உடை
மாற்றிக் கொண்டு 3 மணி உதய
காலப் பூஜைக்குச் சென்றோம்.

ஆலயத்தில் சனக்கூட்டம்
என்று சொல்ல முடியவில்லை. மக்
கள் வெள்ளம் என்றே சொல்லத்
தோன்றியது. எங்கும் உரத்த குர
லில் “சுவாமியே! ஐயப்பா!
ஐயப்பா! சுவாமியே” என்ற பக்த
கோஷம் காதைப்பிளந்தது. எல்
லாம் கறுப்பு மயம் என்று நான்
சொன்னால் வாசகர்கள் நம்பமாட்
டார்கள். வழிபாட்டிற்கு வந்த
பக்தர்கள் அத்தனை பேரும் கறுப்பு
வேட்டி, பெண்கள் கறுப்புச்சேலை
அணிந்திருந்தார்கள். இதுவும்
ஊருக்குப் புதியவர்களான எங்க
ளுக்கு பக்தியுடன் கூடிய ஒரு அச்
சத்தைத் தோற்றுவித்தது. இங்கு
உதய தரிசனத்தில் மூர்த்தி மிகச்
சிறிய பால சொருபத்தில் காட்சி
தருவதாம். மதிய பூஜைக்கு விஸ்வ

சொருப தரிசனமாம். எத்துணை அற்
புத தரிசனம். இத்தலத்தில் உள்
மண்டபத்திற்கு ஒரு குறுகலான
பாதையில் பக்தர்களோடும் இரு
ளோடும் அடிபட்டு, மூச்சுத் திண
றப்பின் தொடர்ந்து ஒரே ஒரு
வினாடிகால தரிசனத்தின் பின் மக்
கள் வெள்ளத்தில் அலைபுண்டு
பிரகாரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம்.
பிரகாரத்தில் “கேசவன்” என்ற
கோயில் யானையில் சுவாமி உலா
வையும் கண்டு களித்தோம்.

இத்துணை நெருக்கடிக்கிடையி
லும் சில பெண்களும், பிராமணர்
களும் வெண்ணிற ஆடை அணிந்து
கொண்டு தலைக்கு மேலே குடை
போன்ற ஓலையால் நெருக்கப்பட்ட
தட்டொன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு
கோயிலுக்குள்ளே சென்று வந்தார்
கள். இவர்கள் யார்? என்ற எண்
ணம் தோன்றியவுடன் அருகில்
நின்ற ஒருவரிடம் விசாரித்தோம்.
அவர் “அவர்கள் ஜாதியிலே
உயர்ந்த நம்பூதிரி ஜாதியாராம்.
அவர்கள் ரொம்ப ஐதீகமானவர்
களாம். மற்றவர்கள் தங்களை
இனம் கண்டு வழிவிலக்கவே குடைப்
பிடித்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு
வெளியே போவார்களாம்.” என்று
விளக்கினார். ஆச்சரியத்துடன்
செய்தியை அறிந்து கொண்டு
புறப்பட்டோம்.

தமிழ் நாட்டுக் கோயில் கலை
மாதிரி இங்கு கோபுர அமைப்புக்
கிடையாது. பௌத்த, யப்பானிய
அமைப்பிலே, எமது கண்டி தலதா
மாளிகை ரூபத்தில் கூரை தாழ்
வாக உட்புறம் அமைந்திருந்தது.
கோயில் பிரகாரம் என்று சொல்
லப்பட்டது சட்ட விளக்குகளும்
தூண்டாவிளக்குகளும் நிறைந்தது.
அங்கு மொத்தமாக லட்சம் விளக்
குகள் உண்டு என்றார்கள் விசேட
தினங்களில் அவை எல்லாம் ஏற்
றப்படுமாம். இத்தனை தல விசே
டங்களையும் காணத்தூண்டி வழி
காட்டிய பாலகிருஷ்ணனை மன
நாரப் போற்றிவிட்டு திருச்சூர்
பஸ் எடுத்தோம்.

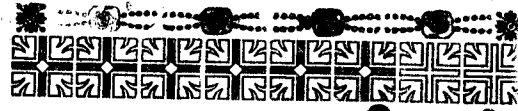
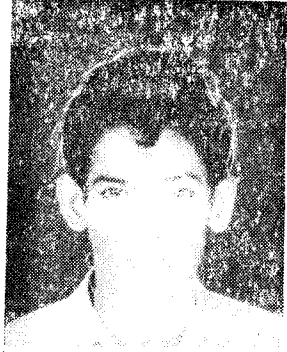
திருச்சூரில் எமது மதிய போச
னத்தை முடித்துவிட்டு 2-30 மணி
யளவில் புகைவண்டியில் எர்ணா
குளம் புகையிரதச் சந்திக்கு பயண
மானோம். வண்டியில் ஏறியதும் தூக்
கம் நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டது.
எர்ணா குளத்தை அடைந்ததும்
வண்டியை விட்டு இறங்கிக்
கொண்டு பெட்டி படுக்கைகளை
ஆண்களின் பொறுப்பில் விட்டு
விட்டு பற்களைச் சுத்தம் செய்து
முகம் கைகால்களை நன்றாக சோர்வு
நீங்கக் கழுவிக்கொண்டோம் பின்
னர் என் கணவரும் வசந்தியின்
அப்பாவும் முகத்தை அலம்பிக்
கொண்டார்கள். அங்கேயே பிர
யானிகள் தங்குமிடத்தில் உடை
நாலங்காரம் தவிர்ந்த ஏனைய அலங்
காரங்கள் ஒருபடியாக ஒப்பேறி
யது. திருவானந்தபுரம் வண்டியை
எதிர்நோக்கியிருந்தோம்.

(தொடரும்)

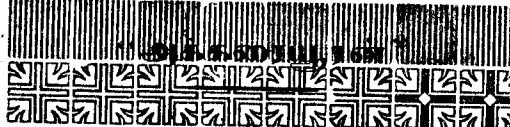
இலக்கியத்தில் ‘செக்ஸி’ன் பங்கு

எழுத்தாளனுக்குச் சமுதாயத்
தை உருவாக்குவதில் ஒரு பொ
றுப்பு இருக்கிறது என்று எண்ணு
கிறேன். அவனது படைப்புக்கள்
எல்லாம் சமுதாயத்தை மேல்
நிலைக்கு உயர்த்துவதற்குத் துணை
செய்யக்கூடியவைகளாகவே
அமையவேண்டும். இந்நிலையில்
‘செக்ஸ்’ பற்றி எழுதப்புகும்
போது, அதை எழுதுபவருக்கு அவ்
விஷயத்தைப்பற்றிய தெளிவான
ஞானம் வேண்டும். ஏனெனில் இது
நூல் பாலத்தில் நடப்பதோடு ஒத்
தது. இலை மறைவு - காய் மறை
வாகச் சொல்லவேண்டியவைகளை
அவ்வாறே கூறவேண்டியது அவசி
யம்தான். எனவே இதற்கு ஒரு
வரையறை அமைவது அவசியமே.

—திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன்
(நன்றி: ‘திபம்’ ஜூலை, 71)

காரைகாரியம்

“உதவி கோரி நான் வெரலில்லை. உன் மீதுள்ள அபிமானத்தில்” உன்னைப் பார்த்துப் போகவே வந்தேன்” என்றார் கடவுள்.

“என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“உன் புனித நாமமொலிக்காத ஊருண்டோ உலகுண்டோ, அதுவும்... போய்... என்னிடமா இக்கேள்வி. போகட்டும்... மனிதர்களின் அல்ப உணர்வுகளைத் தாண்டி அசாதாரண மானிஷத்துவத்தில் சத்தியம் வழவா வாழ்க்கை நடாத்துகிறாயே, எல்லாம் எமைக்காக்கும் ஏகனாக்காகத்தானே?” கடவுள் பார்வையில் பெருமையின் களிப்பு.

“சே! இது என்ன பெரிய முட்டாள் தனம்? ஆண்டவனுக்காக என்னை இத்தனை தூரம் வருத்திக்கொள்ள அப்படி என்ன எனக்குப் புத்தி மழுங்கி விட்டதா? நரகப் பயமல்லவா இத்தனை தூரம் இறைவழியில் துரத்துகிறது” அவன் கண்களில் தொனிக்கின்ற அலட்சியத்தின் கரு கடவுளா?

“அப்படியாயின் சுவர்க்க, நரக பூமிகளின் ஜனிப்பு ஏற்பட்டிருக்காவிடின் உன் அதீத - அபரிமிதமான தெய்வாராதனைகளும் நெறி பிறழா வாழ்க்கையும் உன் னில் ஏற்பட்டிருக்காதா?” கடவுளின் குரலில் தொண்டை அடைத்த மாதிரி. அதனுள்ளே ஏக்கமும் கரகரப்பும்.

“அதிலும் சந்தேகமா? நிச்சயமாக நரகப்பயந்தான். என் காரியங்களின் காரணாலயத்தின் தாத்தியமே இதுதான்” அவன் வார்த்தைகளின் வகரத்தொனிப்பில் கடவுள் அசந்து போய், துயரமும், ஏமாற்றமும் நெஞ்சில் அடையாக அப்பிக்கிடக்க, அங்கிருந்து மறைந்தார்.

ஜெயகாந்தன் பார்வை

வாழ்க்கையில் ஒரு வரைப் பற்றி ஒருவர் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரு கோணத்தில் இருந்து ஒரு பாகத்தை மட்டும் பார்த்து விட்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்து அதுவே முழுமையான முடிவு என்று சாதிப்பது தவறானதொன்றாகும்.

பேச்சுத்தான் மனிதனின் பலவீனம். அது எந்த அளவு பலவீனமானதோ அந்த அளவு அதுவே அவனுக்குப் பலமிக்க ஆயுதமுமாகும்.

வாழ்க்கை எப்போதும் மந்தமாக இருப்பதில்லை. மனிதன்தான் சில பிராயங்களில் மந்தமானவனாக இருந்து விடுகிறான்.

ஒரு பெண்ணை இச்சையோடு பார்க்கிற எவனும் தன் இதயத்தில் அவளுடன் விபசாரம் செய்தவனாகிறான்.

கண்ணை மூடினும் போது மட்டும் இருட்டாக இருப்பதில்லை. இருட்டில் கண்ணைத் திறக்கும் போதும் இருட்டாக இருக்கும்.

ஒரு நியாயத்தின் அடிப்படையில் தான் நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்படுகின்றன. நிர்ப்பந்தங்கள் நேர்ந்த நிமிடங்கள் அழிந்து போனாலும் அதன் நியாயங்கள் நிலைத்தே விடுகின்றன.

[தொகுப்பு: ச. ஏ. பிரதாபர்]

சுதா தெய்வ அனுஷ்டானங்களில் மூழ்கிக் கிடக்கும் அவன் ஜீவனனைத்தையும் தனதாகவே நேசித்தான். வாழ வழியற்று-நாதியற்று பாலையாய் வரண்ட வாழ்வினையுடையோரின் கண்ணீரைச் சகியாதது போல் “இதோ என் தர்ம வாயில் திறந்து கிடக்கிறது வாருங்கள்” என்று வாரி வழங்கிய பாரியாய் நின்ற போது இதரர்களின் அமானுஷப் பிறவியென்ற புகழ்ச்சியில் அவன் கொடி கட்டிப் பறந்தான்.

ஓய்வொழிச்சலின்று அணு அணுவான காரியங்களிலெல்லாம் தன் பார்வை படியவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்த குழுவில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் கடவுளுக்கு அன்றும் அந்த மனிதனின் நினைவு ராகங்கள் நெஞ்சில் எழுந்தன. எப்படியாவது அவனை ஸ்பஷ்டத்தில் சந்திக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் வயோதிப வேடம் பூண்டு, பூலோகப் பிரவேசம் செய்து அவனைக் கண்ட வேளை, அவனோ சமாதி நிலையுற்ற ஏகாந்தத்தில் உள்ளரங்க தெய்வ அர்ச்சனை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்ததால், புறலோக சஞ்சாரமற்று எங்கோ தன் இனிய பீடத்தில் வயித்திருந்தான்.

அவனை மிக ஆதாரத்துடன் அண்டிய கடவுள், “அப்பனே, என்

னுடன் சற்றுப் பேசிக்கொள்ளச் சம்மதிக்கிறாயா?” என்றார். அவனோ மோனத்தில் சூழ்ந்து போனதால் மௌனியாய் இருந்தான். எந்த சலனமும் அவனில் நிகழவில்லை.

“உன்னைத்தானப்பா கேட்கிறேன்” என மீண்டும் கடவுள் குரல் கொடுத்ததில் அவன் தடுமாறிப் போய் தன்னுலகுக்கு மீண்டான்.

கிழமாயிருந்த கடவுளின் தரிசனூர்த்தம் புரியாத அவன் பார்வையில் கேள்விக் குறிகள் அலைமோத, ஏதோ ஒரு தனக்குப்பழகிப் போன நிலையையாய் உணர்ந்து “பெரியவரே, இப்படியான தியான சந்தர்ப்பங்களில் வருவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ம... பரவாயில்லை. ஏதாவது... உதவியா?” அவன் கண்களில் எவ்வளவு ஆவலும் கனிவும். அவன் அருள் மயமாக ஜொலித்தான்.

“கடவுளாகிய நான் வாழ்வில் நசிந்து போன கோடானு கோடி மாந்தரின் வேண்டுதல்கட்குப் பாராமுகம் செய்யும் போது என் அருளெனும் அன்பூற்றின் ஒரு துளியாகிய இவன் என்னையே விஞ்சி விட்டானே. எனக்கும் இவனுக்கு மாகிய சக்தி விகிதத்தில் இவனே என்னைவிட அருளாளன்” என்ற நிச்சயச் சுடர் அவரின் மனத்தைத் திடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“குத்துவிளக்கு”

“நீழத்திற்கென ஒரு கலை
 னடு. தனிக்கலாச்சாரமுண்டு,
 நத வளர்க்க எமது உடல்
 யாருள், ஆவி மூன்றையும் அர்ப்
 பம் செய்யத் தயங்கக்கூடாது”
 றறு மேடைகளில் வாய்கிழியக்
 துவார்கள். பத்திரிகைகளுக்கு
 ிக்கைகள் விடுவார்கள். கட்
 றர்கள் எழுதுவார்கள். பேட்டி
 ரிப்பார்கள். ஆனால், அவர்களி
 ல் அணுகி, “நான் ஒரு திரைப்
 பம் எடுக்கப்போகிறேன். உங்கள்
 தரவு தேவை” என்று சொல்லிப்
 பருங்கள். “ஏனய்யா உனக்கு
 தக் கெடுபத்தி வந்தது. சுமமா
 னத்தைச் செலவழிக்காமல்
 தக்க முடியவில்லையா?” என்று
 ன் நிச்சயம் சொல்வார்கள்.

பாத்திரத் தன்மைக்கும்
மொழிக்கும் எவ்வளவு சம்பந்தம்
மிருக்கவேண்டுமோ அவ்வளவு சம்
பந்தம் பாத்திரத்திற்கும் உடைக்
கும் இருக்கவேண்டும்.

2. யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்
கும், தென்னிந்தியத் திரைப்

— வந்தி.

இறைவனைத் தேடினேன்

இறைவன் என்னும் உலகின் தலைவன்
உன்றாய், இடந்தெடி.

வினாவாய், போனேன்.

எங்கும் காணேன்.

வினாத்துப் போனேனே.

பாடும் பறவை மிருகம் இன்னும்

ஓடும் நதிகளிடம்.

நாடும் கருத்தைச் சொல்லி

நின்றும்

கூடும் நிலைக்கானேன்.

வஞ்சிப் பெண்ணை விளித்தேன்;

அவளோ

அஞ்சி விடுகிறாள்.

கொஞ்சம் குழந்தை தன்னைக்

கேட்டேன்

மின்சச் சிரிக்கின்றாள்.

நானுதிக்கும் 'அவனைத்' தேடிச்

காணு நிறையிலே

தாடியிரண்டு கரல்கள் என்முன்

தலியே வரக்கண்டேன்.

யாராயிருக்கும் என்றே என்னை

நேராகப் பார்த்தேன்.

தூர அன்பால் தூக்கி வளர்த்த

தாயைத் தான் கண்டேன்.

அந்நமவழியில் இறைவனென்னும்

பொருளை மிகவேர்த்தேன்

இருளேநங்கி ஒளிபாய்ந்த தாற்போல்

இனிதே வாழ்கின்றேன்.

—பெ. மனோகரன்.

படப் பாணிப் பேச்சு வழக்
கும் கலந்து பிரயோகிக்கப்
பட்டமை.

3. செல்வாக்குப் படைத்த

சிலர் தமது பணத்தைக்

கொடுத்து நடிக்க முயன்றது

4. ரசிகர்களின் தாழ்வுச் சிக்

கல். தென்னிந்திய நட்சத்

திரங்களை மனதில் வைத்துக்

கொண்டு நடித்துத் திரைப்

படங்களை எடைபோடுவது.

5. தேசிய உணர்ச்சியின்மை.

6. இந்தியப் படங்களை 100

நாட்களுக்கு மேல் ஓட்டி

அல்லது ஓடவைத்து வெற்றி

விழாக் கொண்டாடும் பட

முதலாளிமார் ஈழத்துத்

தமிழ்ப்படங்களுக்கு ஆதரவு

கொடுக்காமை.

7. முறையற்ற நடிக, நடிகை

யர் தேர்வு.

இவை எல்லாவற்றிற்கும்
மேலாக இன்னுமொரு காரணமும்
இருக்கிறது. ஒருமுறை திரைப்
படம் எடுக்கும் தயாரிப்பாளர்,
டைரக்டர், நடிக, நடிகையர்கள்
மீண்டும் திரைப்படமெடுக்கத் துணி
யாதது. அனுபவம் மிக்கவர்கள்
மீண்டும் படமெடுக்கும் போது
நெளிவுகழிவுகளைப் புரிந்துகொள்ள
லாம் அல்லவா?

'குத்துவிளக்'கைப் பொறுத்த
வரையில் நடிகர்கள் யாவும் தெரிந்
தெடுத்த 'நன் முத்து'க்களே. இவர்
கள் கலையார்வத்தால் உந்தப்பட்ட
வர்கள் என்பதற்குப் பல சான்று
கள் உள்ளன. நடனக் கலையில்
தேர்ச்சிபெற்றவர்கள்; மேடை
நாடகங்களில் நடித்துப் பழக்கப்
பட்டவர்கள்; ஓரிருவர் சினிமாவ்
படங்களில் நடித்துப் பண்பட்டவர்
கள். இவற்றை எல்லாம் கூட்டு
மொத்தமாகப் பார்க்கப்போனால்
'குத்துவிளக்கு' ஈழத்துத்திரைப்பட
உலகுக்கோர் ஒளிவிளக்கு ஆகும்
எனலாம்.

கனித்தோய

வேண்டுமடா!

சட்டையின் பாணி சரியில்லை என்றவுடன்
பெட்டிக்குள் போட்டுப் பிரிதொன்று வாங்குகிறோம்!
சட்டங்கள் கூடச் சமுகநிலைக் கொவ்வாதேல்
விட்டுப் புதிதாய் விதித்தும் விடுகின்றோம்!
ஆட்சி அமைப்பும் அன்று தொட்டு வெவ்வேறும்
காட்சி யளித்துக் கழிகிறதே ஆண்டவனே!

அடிநாள் மனிதன் அனுசரித்த கொள்கைகளும்
அட்டா! இதற்குள் ஆயிரங்கால் மாறினவே!
காலந் தமக்கும் காலத்தின் தேவைக்கும்
சாலப் பொருந்தச் சகலமுமே மாறிவந்தும்
இயலாதேஅப்பா இனிவாழல்! எப்படித்தான்
செயலாந் றிடினும் சிதையுலகை மேல்கீழாய்
மாற்றி விடினும் மனிதன்போல் வாழ்வில்லை!
சோற்றுக்குப் பஞ்சம் தொலையும் வழியில்லை
மனிதன் புரியும் மாற்றமினிப் போதாது!
ஆகவே எம்மை அமைப்பவனே ஆண்டவனே!
மாற்றிப் படைக்கும் மாண்புமிகு வேலையினை
ஏற்றருள வேண்டும்! இனிமேல் மனிதருக்குப்
பசிக்காத இன்பம் பரிந்தளிக்க வேண்டுகிறோம்!
பசிக்காத கொஞ்சப் பணக்காரர் ஏற்க வரார்
பாரெங்கும் பங்கும் பஞ்சைக் குலங்களினில்
ஈரங் கொள் நெஞ்சோய் ஏத்திவர வேற்றிடுவர்

அப்பா இறைவா அநியாயப் பேய்ப்ப்பசியை
ஏற்ற வயிறே இடிந்தாலும் சம்மதமே!
ஆலாய்ப் பறக்கும் அணுக்கூட்ட மானிடவர்
காலெறிந்து வீழ்ந்து கனித்தோய வேண்டுமடா!

ச. வே. பஞ்சாட்சரம்.

கைலாசபதியின்

“பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வளமும்.”

கே. எஸ். சிவகுமாரன்.

கலாநிதி கைலாசபதியின் நூல்களைப் படிக்கும்பொழுது அவர் ஒரு சுயசிந்தனையாளர் என்ற உண்மை புலப்படுகிறது. அவருடைய ஆய்வறிவு முயற்சிகள் வெறும் ஓய்வுநேர அப்பியாசங்கள் அல்ல. மேலெழுந்துவரும் தமிழ் அறிவாளர் கூட்டத்திற்கு வழிகாட்டல்களாக அவை அமைகின்றன.

வரலாற்று உணர்வுடன் அவர் எழுதுகிறார். அவர் எடுத்துக்கொள்ளும் விஷயங்களைப் பகுத்து ஆராய்ந்து விளக்குகிறார். இலக்கியம், கலை, மெய்யியல், சமயம், மொழி போன்றவற்றின் வடிவங்களைத் தீர்மானிப்பது சமூகத்தின் பொருளாதாரப் பின்னணிதான் என்பது ஆசிரியருடைய பொது நம்பிக்கை. அத்துடன் கலை, இலக்கிய, நெறிமுறை, சமயம் போன்றவற்றின் ஆய்விற்கும், சமூக வாழ்க்கைக்கும் இடையேயுள்ள உறவை மாணவர்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியத்தை நிறைவேற்றுவதிலும் அவர் அக்கறை கொண்டுள்ளார்.

பூர்வீக தமிழ் இனம், சமயம் பற்றிய எட்டு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அடங்கிய நூல் “பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வளமும்”, சோழர் கால இறுதி வரையுமுள்ள விஷயங்கள் இந்நூலில் ஆராயப் படுகின்றன.

பல்லவர் கால இலக்கியம் பற்றிய தனது விவரணையில், கலாநிதி

கைலாசபதி சைவ சித்தாந்தத்தில் நிறுவப்பட்ட சில கருத்துக்களுக்குச் சவால் விடுகிறார். இந்து சமயத்தின் ஓர் பிரிவாகிய சைவ சித்தாந்தம், பக்தியை மையமாகக் கொண்டது. பக்தி காரணமாக, பழைய கர்ம வினையில் இருந்து ஒருவர் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளலாம் என்றும், மோட்சத்தின் கதவுகளை பக்தி திறந்துவிடுகிறது என்றும், சைவ சித்தாந்திகள் நம்புகின்றனர். ஆனால் வர்க்கப்போராட்டத்தின் துணை விளைவே சைவம் என்ற கலாநிதி கைலாசபதியின் குறிப்புணர்த்தல் ஆராய்வுக்குரியது. சமணத்தைத் தழுவிய பொருளாதார பலம் பொருந்திய வர்த்தகர்களுக்கும், சைவத்தைப் பின்பற்றிய நில உடைமை கொண்ட விவசாயிகளுக்கும் இடையே நடைபெற்ற போராட்டத்தின் விளைவு பல்லவர் கால இலக்கியம் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

தர்மம் அரசியல் ஆகிய பொருள்கள் பற்றிய கட்டுரையில் சிலப் பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இரட்டைக் காவியங்கள் உதாரணம் காட்டப்படுகின்றன. இவை எழுதப்பட்ட காலத்தில் இருந்து வந்த சமூக இழிவுகளை, இவை சித்தரித்துக் காட்டியதுடன் இவற்றின் நிவர்த்திக்கான வழிவகைகளையும் இந்தக் காவியங்கள் காட்டுகின்றன. ஆனால் காவிய கர்த்தாக்களின் சமூக சீர்திருத்தத்திற்கான முயற்சிகள், தோல்வியடைந்தன.

காரணம், அவர்கள் தமது கருத்துக்களை கர்மம், அல்லது துறவின் அடிப்படையில் உருவாக்கியது தான். உண்மையில் சமூக அநீதியும் சம உரிமையின்மையுமே சமூகக் குறைபாடுகளின் நோய்களாக இருந்தன. இவை ஆசிரியர் காட்டும் கோணம்.

பக்தி வழிபாடு, சோழர் காலம் உருவாக வழிவகுத்தது. இக்காலத்தில் எதிர்க் கேள்வியின்றிப் பக்தி செலுத்துவது சம்பிரதாயமாக இருந்தது. தெய்வீகப் பிரதிநிதி மன்னன் என்ற கொள்கை நிலவி வந்தது. இங்குதான் ஆண்டான்-அடிமை உறவுகளும் நிலச்சுவாந்தர் முறைகளும் வளர்ச்சியுற்றன.

கலாநிதி கைலாசபதியின் கருத்துப்படி, காவிய கர்த்தாக்கள் ஆளும் வர்க்கத்தினரின் ஊது குழல்களாக விளங்கினர். போரைப் புகழ்ந்தும் செறிவூட்டியும் உள்ளனர். யுத்தத்தின் அவலநிலையில் வீரத்தையும் அழகையும் கவிஞர்கள் கண்டனர். மன்னர்களின் பிரச்சாரகர்களாக அவர்கள் விளங்கினர். பொருட் தேவையும், அழகியல் சார்ந்த இலட்சியங்களும் கவிஞர்களுக்கு இருந்தன.

வீர வணக்கம் உறுதியான மன்னராட்சி முறைக்கு அடிகோலும் சந்தர்ப்பத்தை அளித்தது. தெய்வத்தன்மை கொண்டவராக வீரர் ஒருவரை மதிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. பொதுமக்களின் அறியாமையும், நியாய அளவுக்கு மீறிய அதிக செயற்கைப் பண்பு வாய்ந்த உணர்ச்சி மேலிடும் இதற்கு வழிவகுத்தன. வரவிருந்த சமூக மாற்றத்திற்கு இவையெல்லாம் அடிப்படையாக விளங்கின.

மனிதனில் ஆன்மா பற்றிய பிரக்ஞை எழுத்தொடங்கிய காலத்தை எழுதப்பெற்ற ஆசிரியர், ஆன்மாவைப் பற்றி மனிதன் சிந்தித்துச் சிந்தித்து படிப்படியாக கடவுள் பற்றிய பிரக்ஞையை

பெறத்தொடங்கினான் என்று கூறுகிறார்.

மந்திர தந்திர கிரியைகளைப் பின்பற்றி இறுதியில் சகல நிறைவுகளுக்கும் வித்தாக விளங்கும் அன்னை வழிபாடு உருவாகத் தொடங்கிற்று.

அன்னை, முருகன் மற்றும் பெயரில்லாத இந்து நதிப்பள்ளத்தாக்கு நாகரிக கடவுளரின் வழிபாட்டு மூலங்களை ஆசிரியர் ஒரு கட்டுரையில் விளக்குகிறார். இந்து நதிப்பள்ளத்தாக்கைச் சேர்ந்த ஆண் கடவுள் முதலில் உள்ளூர் தாய்க் கடவுளை (கொற்றவை) மனைவியாகவும் முருகனை (உள்ளூர் குழு ஒன்றின் தலைவன்) மகனாகவும் கொண்டதாக நம்பிக்கை உருவாகியது என்கிறார் ஆசிரியர்.

காத்திரமான வரலாற்று மாணவனுக்கு, கலாநிதி கைலாசபதியின் இந்த நூல் பழமையைக் குறிக்கோளுடன் மறுபரிசீலனை செய்வதாக அமைகிறது. ஆயினும், இது பக்கச் சார்வுடையது. மார்க்சிய பொருள் முதல்வாதவரலாற்று நோக்குடன் மாத்திரம் பார்வை விழுந்திருப்பதாலும், அந்த நோக்கிலேயே யாவும் காணப்படுகின்றன என்பதாலும் பக்கச் சார்வு உடையது எனலாம். ஆயினும் தமிழ் இலக்கிய மாணவனுக்கு ஒரு சில அடிப்படையான விமர்சனப் பண்புகளை நூல் ஆசிரியர் இந்த நூலில் அற்புதமாக அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறார்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் சமூக, மெய்யியல் விஷயங்கள் தொடர்பாக வியத்தகு விதத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கிய விமர்சனமாகும் இது.

இந்த ஒரே காரணத்தினால் ஆராய்ச்சி நோக்குடன் படிப்பதற்கும், புதிய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்வதற்கும் ஏற்றதாக உமைகிறது இந்நூல்.

6. கன்னத்தில் நீயறைந்தால் !

உணர்விழந்து கிடந்த வீராயியை, கிழவனின் உதவியுடன் உள்ளே கொணர்ந்து கிடத்தினான் மீனாட்சி.

இரவு ஒருமணிக்கு மெல்ல விழிகளைத் திறந்தான் வீராயி. அப்போதுதான் மீனாட்சிக்கு உயிர்வந்தது போலிருந்தது. நனைந்த ஆடையை இன்னும் அவள் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. அவிழ்ந்த கூந்தலை இன்னும் அவள் அள்ளிமுடிக்கவில்லை மீனாட்சி மலைப்பாறையிலிருந்து குதித்த போது ஏற்பட்ட பட்டபட்ட இப்போதுதான் சற்றுத் தணிந்தது.

ஆம்; மீனாட்சியின் உள்ளம் மாத்திரமல்ல உடலும் கூடமாறியிருந்தது. அப்பப்பா; வீராயியைக் காப்பாற்ற அந்தப் பூவுடல் பட்ட வேதனை... !

வீராயியின் முகத்தை அன்புகனிய நோக்கினான் மீனாட்சி. அவள் கண்களிலிருந்து அரும்பிய நீரைத் தன் பஞ்சுவிசைகளால் துடைத்து விட்டாள். மீனாட்சியின் உருக்கமான குரல் கண்ணீரோடு சேர்ந்து கனிந்து கிடந்தது.

மீனா : வீராயி! வீராயி! என்ன மன்னிச்சிடு வீராயி. இந்தப் பயங்கர முடிவுக்கு நீ வருவேயெண்ணு கனவுலேயும் நான் நினைக்கல்ல. இந்தா எம் மொவத்துல நீ வேண்டுமட்டுமடி. ஒன் கோவம் தணியுமட்டும் அடி... நீ மன்னிச்சுட்டேண்ணு சொன்னத்தான் ஊன் மனசு கேக்கும் வீராயி. வீராயி! வீராயி! என்னோட பேசுமாட்டியா? வீராயி ஒனக்கென்ன செய்யுது வீராயி. கண்ணத்தொறந்து என்னப் பார்வீராயி. வீராயி! மறுமுறையும் மயக்கம் வந்துட்டுதா? ஐயோ!....."

ஆம்; வீராயி மறுமுறையும் மயக்கமடைந்துவிட்டாள். மீனாட்சிக்கு மீண்டும் குலைநடுக்கமெடுத்தது. நல்லதுபோல ஒரு கெட்டது நடந்து விட்டால்?..... நினைக்கவே பயமாயிருந்தது அவளுக்கு. எண்ணியெண்ணி மனம் புண்ணாக நடுங்கிக்கொண்டிருந்தாள் அவள்.

மீண்டும் கண்விழித்த வீராயி சற்று நன்றாகவே காணப்பட்டாள். தாத்தாவிடம் அவளைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை மன்றாடிக் கொடுத்து விட்டு அப்போதுதான் தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள் மீனாட்சி.

மறுநாள்; கொழுந்தெடுக்கச் செல்லும் பெண்கள் கூட்டத்திலே வீராயியை மாத்திரம் காணமுடியவில்லை. மீனாட்சி, சாந்தமாக; அடக்க ஒடுக்கமாக அன்று நடந்து கொண்டது பெண்களிடையே பரபரப்பை உண்டாக்கியது. ஆனாலும் அதை அவளிடம் கேட்க யாருக்காவது துணிவு பிறக்கவில்லை.

மலை நேரம்;

எல்லோரும் கொழுந்தை நிறுத்துக் கொடுத்து விட்டு லயின்களை நோக்கி நடந்தார்கள். மீனாட்சி கடைசியாக நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

வேலு : "பேரென்ன?

மீனா : மீனாச்சி.

வேலு : எத்துன றுத்தல்..... நிறுத்துமுடிஞ்சுதா?

மீனா : ஆமா; நாப்பத்தாறு.....

வேலு : என்ன; இண்ணைக்கு இத்தனை கொறஞ்சி போச்சி?"

அப்போதுதான் வேலு தலையைக் கிளப்பிப் பார்த்தான். "நேற்று மலைச்சரிவிலே காப்பாற்றிய அதே பெண்! இவள்தானா மீனாச்சி!"

ஆம்; உண்மைதான்.....

அவள் அந்தத் தோட்டத்துக்கு வந்தும் ஒருவாரமாகி விட்டது உண்மைதான். வேலையாட்களின் பெயர்களைத் தெரியுமேதவிர அவர்களை யார்யாரென்று மதிக்கத் தெரியாது. அதுவும் பெண்களென்றால் தலை நிமிர்ந்து பார்க்கவே கூசினான்.

அவன் தலையை மீண்டும் கவிழ்த்து கொண்டான்.

வேலு : ..."உம்; சரி. பதிந்துகொண்டேன். போகலாம்."

அவள் இன்னும் நிற்குகொண்டதானிருந்தாள். வேலு நிமிர்ந்து பார்த்தான். மீண்டும் குனிந்து கொண்டான். அவளை நேருக்கு நேர்

பார்ப்பது கஷ்டமாயிருந்தது. அவள் அங்கிருந்து சீக்கிரமே நகர்ந்து விடவேண்டுமென்று ஒருவிதமான உணர்ச்சி.....

வேலு : என்ன வேணும்? ஏதாவது சொல்லுறதெண்ணு கங்காணி கிட்ட சொல்லிடலாமே!... இன்னும் ஏன் நிக்கணும்? துவர்ற நேரமாச்சி.....

மீனா : இல்லங்க (தொண்டையடைக்க)... நேத்து.....

வேலு : ஓ; அதுவா அதுல ஒண்ணுமில்ல.

மீனா : அதுக்கில்லிங்க; (துக்கம்) நான் செஞ்சது... தவறாக நடந்திரிச்சிங்க... அதுக்காக.....

வேலு : அது தகுந்த பரிசுதான். நீ மாத்திரமல்ல; வேறெந்தப் பெண்ணையிருந்தாலும் அந்த மாதிரிப் பரிசுதான் கொடுத்திருப்பா. அதுக்காக ஆபீசிலவந்து இப்படி அழவேணுமா? பரவாயில்ல; இன்னுமேன் நிக்கிறே?.....

மீனா : இல்லிங்க; வந்து; ஒங்கப்பா ஒங்களநிண்ணு கூட்டிக்கிட்டு வரச்சொன்னாங்க.....

அவன் திகைத்தான்! “என் அப்பாவா? இவளுக்கெப்படித் தெரியும்? ... ஒருவேளை சொல்லியிருப்பாரோ?” தனக்குள்ளேயே சமாதானமும் சொல்லிக்கொண்டான்.

வேலு : சரி; நீ போய் வெளியே நில்லு வந்திடறேன்.

அவள் போய் சிறிது நேரத்தின் பின் ஆபீசிலிருந்து புறப்பட்டாள் வேலு. வழியிலே விழி வைத்துக் காத்திருந்தான் அவள் அவனைக் கண்டதுமே அவளுக்கு அழுகைதான் வந்தது. ஆனால் அவள் அழவில்லை. கண்கள் குளமாயின. கண்ணீர்தான் முத்துமுத்தாக உருண்டது.

வேலு : மீனாச்சி! என்ன இது? ஏன் அழுகிறாய்?

மீனா : என்னை மன்னிக்க மாட்டீங்களா? நான் செய்த பாவத்துக்கு மன்னிப்பே கிடையாதா? (அழுகை)

வேலு : என்ன மீனாச்சி உன்பேச்சு? பாவமன்னிப்புக்கு நானென்ன பாப்பாண்டவரா? நான் ஏன் உன்னை மன்னிக்கணும்?

மீனா : ஒங்க காலப் புடிச்சிக் கெஞ்சினன். என்ன மன்னிச்சுட்டேண்ணு ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்க. அப்படியல்லேண்ணு, ஒங்க காலை எங்கமுத்திலே வச்சி; நெரிச்சிக் கொண்ணுடுங்க.

வேலு : ஐயையோ இதென்ன அநியாயம்? எழுந்திரு மீனாச்சி! எங்காலை விட்டுடு. உனக்குக் கோடிபுண்ணியமுண்டு.

மீனா : நான் செஞ்ச அக்கிரமத்துக்கு ஒங்க கால எங்கண்ணீரால கழுவுறன். நீங்க மன்னிக்கல்லீங்கண்ணு, ஒங்க காலடியிலேயே என் உசிரு போவட்டும் (விம்மல்)

வேலு : மீனாச்சி! இதென்ன மடத்தனம்! ஆராவது பாத்துட்டாங்கோண்ணு என்ன நினைப்பாங்க; எழுந்திரு எழுந்திரு மீனாச்சி!

பாவம்; அவனது பரிதவிப்பு மீனாட்சியிடம் பலிக்கவேயில்லை. அவனது காலைக் கெட்டியாகப் பற்றிக்கொண்டு பொருமிப் பொருமி அழுது கிடந்தான் அவன். உண்மையிலேயே; அவளது குவளை விழிகளிலிருந்து பெருக்கெடுத்த கண்ணீர், அவனது பாதங்களை நனைத்துக்கொண்டு நிலத்திலும் கலந்தது. அந்த நிலையிலே அவளது இதயபாரம் சற்றுக்குறைவதாக உணர்ந்தான். அப்படி அழுது கண்ணீர் வடிக்கும் அந்த நிலையே ஒரு தனித்த இன்பமாகவும் பட்டது அவளுக்கு. யாருமடையாத ஒரு அமர நிலைக்குள்ளே முக்குளிப்பதுபோன்ற பரவசநிலையை அந்த இன்பமயமான அழுகை அவளுக்குத்தந்தது. அப்படியே காலம் முழுக்க அழுது கிடக்கவேண்டும் போலுமிருந்தது..... ஆனால்; அவன் பட்டபாடு! அவனது நெஞ்சம்பட்ட வேதனை!— அவனது உள்ளம் துடித்த துடிப்பு!

அவன் தவித்தான்

வேறு வழியேயில்லை!

கடைசியிலே, அவளது இரு தோள்களையும் பற்றி, அவளைத் தூக்கித் தன்னெதிரே நிறுத்தினான் வேலு. அவளது பொலிவிழந்த முகத்திலே சற்று ஒளிபிறந்தது. கண்கள் முத்துமுத்தாக நீரை உகுத்தன. நீர் நிறைந்த அந்த வண்டு விழிகள் இரண்டோடு அவனது வட்ட விழிகள் இரண்டும் ஒன்றையொன்று விழுங்கின. உண்ணவும் நிலையற்ற உணர்வும் ஒன்றிட.....

அண்ணலும் நேக்கினான்.

அவளும் நோக்கினாள்!

ஒரு கணம் இரண்டு கணம்..... அவள் குனிந்து கொண்டாள். நாணம் பொங்கி வழிந்தது.

அவன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான்.

அவர்கள் கிழவனின் குடிசையையடைய நன்றாக இருட்டிவிட்டது. அப்போதுதான் அரிக்கன் லாந்தரைக் கொழுத்தித் தூக்கிக் கொண்டிருந்தான் கிழவன். அடுப்பங்கரையிலே குந்தியிருந்து, ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தான் வீராயி.

வேலு : அப்பா! யாரப்பா இந்தப் பொண்ணு?

வேலு குடிசையுட் புகுந்ததும் புகாததுமாக இதைத்தான் கேட்டான்.

கிழ : இவதானப்பா, மீனாச்சியோட மச்சாள்.

மீனா : என்னங்க நான் அப்போதே சொன்னேனே அந்த வீராயி இவதான்.

வேலு : அடுப்பங்கரையிலே விட்டுட்டீங்களே! அப்புறம் மயக்கம் வந்துடப்போவது.

வீராயி : அப்படியொண்ணும் வராதண்ணு; நான் ஒண்ணும் வண்டில்ல மயங்குறதுக்கு... ஒங்களப்போல.....

வேலு : அட்டே; நல்லாப் பேசத்தெரியும் போலிருக்கே...

கிழ : ஆமா; அவக்கிப்ப ஒண்ணுமில்லப்பா. நான்தான் சொன்னேன், இண்ணைக்கு நிண்ணு நாளைக்கு; நாளைக்கு வூட்டுக்குப் போகலாமன்னு. என்னம்மா வீராயி; சமயலெல்லாம் முடிச்சிட்டாப் போலிருக்கே.....

வீராயி : ஆமாப்பா; முடிஞ்சமாதிரித்தான்.....

மீனா : வீராயி! நீ சும்மாயிரு. இனி எல்லாம் நான் கவனிச்சுக் கிடறன்.....

வீராயி : என்ன இருக்கிங்க கவனிக்க? அண்ணா அப்பா எல்லாரும் இருங்க... மீனா இந்தாங்க... மீனா. இந்தா தண்ணிய வார்த்தெடு... மீனா.

வேலு : என்ன எலையெல்லாம் பெரிய தடல்புடல்? இன்னும் ஏழு மணியாகல்ல; ஹொட்டலுல வேறே காத்துக்கிட்டிருப்பாங்க.....

கிழ : வேலு! அந்த ஒட்டல் சாப்பாட்ட இண்ணையோட கை கழுவிடு.....

மீனா : ஒட்டலாம், ஒட்டல்; சும்மா உக்காருங்க. நான்தான் பா. மாறப் போறேன். (எல்லோரும் சாப்பிட உட்காருகிறார்கள். மீனாட்சி பரிமாறுகிறாள்)

கிழ : போதும் போதும்; எல வழியவழியக் கொட்டுறியே!..... போதும்மா.....ம் பொண்ணைப் பொறந்த புண்ணிய வதியோட கையால, சாதம் படைக்கத் திண்ணு எம் மாத்தம் காலம்? இண்ணைக்குத்தான் குடுத்துவச்சான் ஆண்டவன்.

வேலு : ஆமாப்பா; எனக்கந்த அனுபவங்கூட இல்லையே! என்ன சுவையாயிருக்கு வீராயிக்கு சமயற்கலையில் பஸ்ட் பிறைஸ் கொடுக்கலாம். மீனா! எனக்கொரு சந்தேகம்; இது வீராயி சமைச்சதால வந்த சுவையா? அல்லது ஒன் கையால எடுத்து வச்சதால வந்த சுவையா?

மீனா : போங்க... சும்மா சாப்பிடுங்க.

கிழ : ரெண்டுந்தானப்பா.

வேலு : ஆகா; பஞ்சாமிர்தம்! பாஞ்சாமிர்தம்! தின்னத்தின்னச் சுவைகள் மாறுது தீர்ந்திடாத இன்பம் மூளுது! —(தின்னத்...)

மீனா : என்ன சோத்து எலையோட பாட்டு வேறேயா?

கிழ : பாடலா? ஆடலும் கூடத் தானாகப் பொறக்கும்மா போட்ட சாதத்து ருசியில. என்னம்மா வீராயி! உண்மையாகத்தான்.

வேலு : அப்பா.....!

தின்னத் தின்னச் சுவைகள் மாறுது தீர்ந்திடாத இன்பம் மூளுது

(தின்னத்...)

முத்துச் சம்பாச் சாதமாக்கி முருங்கையோடு பருப்புச் சேர்த்து கத்தரிக்காய்த் துவையலோடு கறிகள் ஆறு ஏழுவைத்து

(தின்னத்...)

பாலினோடு நெய்பழங்கள் பார்த்து ஊட்டும் செங்கரங்கள். நாலுவார்த்தை பேசிநங்கை நாணமோடு வைத்த சாதம்.

(தின்னத்...)

வட்டமான திங்களமீது வந்துமொய்த்த வண்டுரெண்டு நுட்பமான தேவைகண்டு நொய்ய காந்தள்வைத்த சாதம்

(தின்னத்...)

மாறிடாத இன்பவாடை வந்துமோது கங்குல்மீது ஊறுகின்ற அன்பு கண்டு உள்ளமுண்டு துள்ளுதின்று

(தின்னத்...)

முற்றும்

ஆக்ரா மூவிஸ்

ஈழத் தமிழ்ப்படத் துறையில் ஒரு புதுமையை உண்டு பண்ணும் நோக்குடன் பசுறையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள ஆக்ரா மூவி சார் தமிழ்த் திரைப்படமொன்றைத் தயாரிக்கவுள்ளனர்.

விரைவில் ஆரம்பிக்கப்படவிருக்கும் இப்படத்துக்கு நாட்டின் பலபாகங்களிலிருந்தும் நடிப்புத் துறையில் அனுபவம் உள்ளவர்கள் விண்ணப்பித்துள்ளனர். கடந்த சில நாட்களாக பசுறையில் நடைபெற்றுவரும் நடிகர் தெரிவு நடிகர்களை கூர்மையாக அவதானிக்கின்றது.

மேற்படி இந் நடிகர் தெரிவிருந்தே இவர்களின் படம் தரமானதாக அமையும் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

மலையக மக்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் எடுக்கப்படவிருக்கும் இப்படத்துக்கான கதை, வசனம், டைரக்ஷன் பொறுப்பை திரு. அருள்ராஜ் அவர்கள் ஏற்றுள்ளார்.

இவர்களின் முயற்சி ஈழத் தமிழ்த் திரைப்படத் துறையை திசைதிருப்பி ஒரு புதிய சகாப்தத்தை உண்டுபண்ணுமென எதிர் பார்க்கப்படுகிறது.

— அருள்பிரகாசம்.

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

தென்னிலங்கைப்

பேச்சுவழக்குத்

தமிழ்

எம். எச். எம். சம்ஸ்.

சில புதிய ஒலிகள்

பொதுவாகத் தமிழெழுத்துக் களுக்கு உரித்தற்ற சில ஒலிகள் இடத்தைப் பொறுத்து பிறப்பித்துண்டு. பஞ்சம், சங்கம், அந்தம், செம்பகம் ஆகிய சொற்களின் இடையில் வரும் மெல்லின மெய்களின் பின்னுள்ள வல்லின எழுத்துக்கள் முறையே Ja, Ga, Da, Ba ஒலிகளைப் பெறுகின்றன. இவற்றை மொழியியல் வல்லார் 'குரலிய ஒலிகள்' என்பர்.

இப்பிரதேசப் பேச்சுவழக்கில் இப்பொது இயல்பையும் தாண்டி, குரலிய ஒலிகள் தாராளமாக இடம் பெற்றுள்ளன. கிணறு, பாக்கி, துரை, தர்மம் போன்ற சொற்களின் முதலெழுத்துக்கள் குரலிய ஒலிகளாக உச்சரிக்கப்படுகின்றன. இதே போன்று 'வயிறு' என்பதன் முதலொலி 'ப' என்பதன் குரலிய ஒலியைப் பெற, அதற்கேற்ப இடையெழுத்தாகிய 'யி', 'ஹ்' ஆக மாறி ஓர் அரபிச்

சொல்லே போன்று உச்சரிக்கப்படுகின்றது. இது சிங்கள, அரபி மொழி ஆதிக்கத்தின் விளைவாயிருக்கலாம்.

பிறமொழிச் சொற்கள்

தமிழிலே வடமொழி, போத்துக்கேய, ஒல்லாந்த, அரபி, ஆங்கில, உருது மொழிகள் காலத்துக்குக் காலம் ஆதிக்கம் செலுத்தின. எழுத்து வழக்கிலும் இரண்டறக் கலந்து தமிழே போன்று காட்சியளிக்கும் பிறமொழிச் சொற்களும் ஏராளம் உண்டு.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஒரே பதம் சிங்களத்திலும், தமிழிலும் வழங்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். இதன் காரணமாக தமிழிலிருந்து சிங்களத்துக்கு வந்ததா? சிங்களத்திலிருந்து தமிழிற் புகுந்ததா? என்ற சர்ச்சைகளும் சிலபோது எழுவதுண்டு. பெரும்பாலான சொற்கள் பிறமொழிகளிலிருந்து ஏக காலத்தில் இருமொழிகளிலும் புகுந்து இடம் பிடித்தவையாகும். சூரியன், சாத்திரம், விசேஷம், புத்தகம் போன்ற வடமொழிக் கிளவிகள் ஏராளமாக இரு மொழிகளிலும் கலந்துள்ளன. மேசை, கடதாசி, கோப்பை, பீப்பா, கருவாடு, சப்பாத்து, பீரங்கி, பகா போன்ற போத்துக்கேயச் சொற்களும் இலேசான ஒலித்திரிபுகளுடன் இரு மொழிகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆட்சி மன்றங்கள் ஏற்படும் போது அந்தந்த ஆட்சி மொழிச் சொற்கள் மற்ற மொழிகளில் ஆதிக்கம் செலுத்துவது சரித்திரம் காட்டும் சான்றாகும். வர்த்தகத் தொடர்பின் காரணமாகவும் இவ்வாறு ஏற்படுகின்றது.

சிங்கள மொழி

தென்னிலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் சிங்கள மக்களுடன் வியாபாரத் தொடர்பு கொண்ட

தன் வாயிலாக பல சொற்கள் தமிழில் கலந்துள்ளன. குறிப்பாக, தென்னிலங்கையில் முஸ்லிம் மக்கள் நகரப் புறங்களிற் குடியேறி வர்த்தகம் செய்ய, அயலிலிருந்த சுராமப் புறங்களில் விவசாயம் செய்தவர்கள்—செய்கிறவர்கள் சிங்களவர்களே. (ஹம்பாந்தோட்டைப் பகுதி இதற்கு விதிவிலக்காகும்) தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை மீன்பிடித்தல், வீடுகட்டுதல், மரவேலை போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டுழைப்பவர்களும் அவர்களே. எனவே இவ்வாறான தொழில்களில் தொடர்புறும் பெரும்பாலான சிங்களச் சொற்கள் முஸ்லிங்களின் பேச்சுவழக்கில் இடம் பெற்றுள்ளன.

வீடுகட்ட உதவும், தீராந்தி, வளை, செங்கல் போன்றவற்றின் சிங்களச் சொற்களான பராலை, (B) பாள்கை, கடோல் என்பன இங்கு சாதாரணமாக வழங்குவனவாகும். இவ்வாறே மீன் வகைகளின் பெயர்களும் சிங்களத்திலேயே பெரிதும் வழங்கப்படுகின்றன. கறிவகைகளிற் சிலவும், மருந்து மூலிகைகளிற் பலவும் சிங்களத்திலேயே வழங்கப்படுகின்றன. இவை தவிர அங்காடிச் சொற்களும் கேலிப் பதங்களும் அண்மைக் காலத்தில் சிங்கள மொழியிலிருந்து தமிழ்ப் பேச்சுவழக்காகப் பயிலப்படுகின்றன.

வாசி (அதிருஷ்டம்) குணு (அழுக்கு) பிஸ்ஸன் (பைத்தியக் காரன்) அமுட (கோவனம்) பள் (கெட்ட) (B) பொல் (வெறும்) ஹொல் மன் (ஏமாந்தவன்) கைவாறு (அரட்டை) தெரிச்ச (மெலிந்த) புச்சி (பூஞ்சனம்) தடாவத்தை (கட்டாக்காலி) போரை (பச்சை) சாத்து (உபசரணம்) (B) பாங்கட்டை (மஞ்சற் கொடி) பாப்பீஸ் (கால்மிதி கம்பளம்) புருக்கு (கணு) போன்ற சொற்கள் சிங்களத்திலிருந்து இலேசான ஒலித்திரிபுகளுடன் புகுந்தவையாகும். 'அதோ' என்ற

தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பதிலாக 'அன்ன' என்ற சிங்களப்பதப் பிரயோகம் இங்கு சாதாரணமாக உண்டு.

ஏனைய பிரதேசங்களைப் போன்றே அரசாங்க காரியாலய தொடர்புடைய இலக்ஷன், ஒபீஸ் ஹெட்மாஸ்டர், டொக்டர், பெட்டிஷன் போன்ற ஆங்கிலச் சொற்கள் மாற்றமின்றி அப்படியே வழங்கப்படுகின்றன. 'ஹெல்ப்' என்பதை 'ஹல்பு' என்றும் 'டிரிக்ஸ்' என்பதை 'திரிகிஸ்' என்றும் 'வொரண்ட்' என்பதை 'விராந்து' என்றும் திரித்து வழங்குவோரும் உண்டு.

அரபி மொழி

முஸ்லிம் மக்களின் சமயத்தோடொட்டிய சொற்களுட் பல அரபி மொழியிலிருந்து வந்தமையால் அப்படியே மாற்றமின்றி எடுத்தாளப்படுகின்றன. சீருப் புராணம் போன்ற இஸ்லாமிய இலக்கியங்களிலும் இவை இடம் பெற்றிருப்பது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

இந்தியாவில் மொகலாயர் ஆட்சிக் காலத்திலேயேதான் தமிழிலே அரபிப் பதங்கள் கலக்கலாயின. குமாஸ்தா, ஜமின்தார், அமுல், அமீர், ரத்து, ஆஜர், இலாக்கா, பாக்கி, வகுல் போன்ற அரபிச் சொற்கள் ஆட்சித் தொடர்புடையன. இலங்கையில் இவற்றில் பல சொற்கள் எழுத்து வழக்கில்கூட இருந்து வருகின்றன.

இவை தவிர அரபித்தமிழ் நூல்கள் (அரபி அட்சரங்களை உபயோகித்து தமிழில் எழுதப்படும் நூல்) மூலம் பேச்சுவழக்கில் இடம் பெற்ற சொற்களோ அனந்தம். கிருபை (அன்பு) ஈடேத்தம் (மீட்சி) வருசை (சிறப்பு) ஊசாட்டம் (எண்ணம்) தத்துவம் (ஆற்றல்) தங்கடம் (அபாயம்) பாரவான்கள் (பெரியார்கள்) போன்ற சொற்களுடன் கணக்கற்ற அரபிச்

சொற்களும் கலந்து மணிப்பிரவாள நடையிலேயே அவ்வாறான அரபித்தமிழ் கிதாபுகள், நூல்கள் எழுதப்படுகின்றன.

தற்காலத்தில் தூய தமிழ் நடையில் சமய நூல்கள் வெளிவருவதனால் அரபித்தமிழ் நூல்களில் பயின்று வந்த கல்பு (உள்ளம்) ஹம்மத் (அருள்) பாயிதா (பயன்) துன்யா (உலகம்) இல்மு (அறிவு) நப்ஸ் (மனம்) அஸ்ராறு (ரகசியம்) ஹலாக் (அழிவு) ரிஸ்கு (ஆகாரம்) முதலிய சொற்கள் பேச்சு வழக்கிலிருந்து அருகிக் கொண்டு வருகின்றன. எனினும் முதியோர்களின் சிலர் பேசும் போது இவ்வாறான அரபிச் சொற்கள் விரவி வருவதைக் கேட்கலாம்.

மௌத்து, ஆலிம், ஜின், செய்த்தான், ஹத்யா, கப்ரு, ஹயாத்து, முஅஸ்ஸின், லெப்பை, ஹாசியார், ருஹத்து போன்ற சொற்களோ பொதுவாக முஸ்லிங்களுள் எல்லாத் திறத்தவரும் வழங்குவனவாகும். இவற்றுட் பல பிறமதத்தவரும் புரிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு பேச்சு வழக்கில் மாத்திரமன்றி எழுத்து வழக்கிலும் இடம் பெற்றுவிட்டன. அரபித் தமிழ்க்கிரந்தங்களிலோ, முஸ்லிம் இலக்கியங்களிலோ இடம் பெறுது இப்பகுதிப் பெண்மணிகளின் பேச்சில், ஹரபாகுதல், (B) பதனா, பளி ஹத்து போன்ற சொற்கள் வழங்கப்படுகின்றன. முறையே அழிவு, கட்டுக்கதை, துன்பம் ஆகிய கருத்தில் இவை வழங்குகின்றன.

செந்தமிழ்ச் சொற்கள்

யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்புப் பகுதிகளில் வழக்கிலில்லாத பல தூயதமிழ்ச் சொற்கள் இப்பகுதியில் வழங்கி வருதலைக் கண்டு விப்போர் பலர். இங்கு மாத்திரம் எப்போது இச் சொற்கள் வழங்கின என்று வினா எழுகின்றது. ஆம், ஆராய்ச்சிக்குரிய விஷயம்து.

கடப்பு (மிகுதி) கவடி (சோகி) குப்பி (சீசா) கையடை (லஞ்சம்) கொடுங்கை (மடித்தகை) கோட்டி (பகிடி) சந்தாபம் (துன்பம்) சந்து (பொருத்து) சள்ளை (தொல்லை) அசடு (குற்றம்) இடம்பாடு (விரிவு) ஏதண்டை (பலகைத் தூக்கி) புழைக்கடை (கொல்லைப் புறம்) உளம்புதல் (ஊறுதல்) ஈறல் (தூக்கம்) குறடு (சுவர்) இவை எல்லாம் தூய தமிழ்ச் சொற்கள்; இன்றும் வழக்கில் உள்ளவை. பொரித்த வறுத்த பண்டங்களை 'புருட்டு' என்பர். கரண்டியை 'சம்சா' என்றும், மண்கூசாவை 'பூக்கிர்' என்றும், கூட்டுமாற்றை 'வாரக்கட்டு' என்றும், தேநீர்த் தட்டை (Tray) 'மரவை' என்றும் வழங்குகின்றனர். இவற்றைப் பிறமொழிச் சொற்கள் என்றோ, திரிபு என்றோ தீர்மானிக்க முடியவில்லை. இவற்றை இத்துறையில் ஈடுபடும் மொழி ஆய்வாளரின் கவனத்திற்கு விடுகிறேன்.

மசுமானியம் (கஷ்டம்) கொசுவம் (சுருக்கு) மூணுமுக்காநாளில் (புதிதில்) ஒலத்துதல் (தேடுதல்) தொடுத்தல் (தண்டுவலித்தல்) நாம நாத்தம் (தொடர்பு) வெகுசாரம் (துக்கம்) போன்ற சொற்றொடர்களும் ஆராய்ச்சிக்குரியன. இவை கொச்சை மொழிகள் என்று தள்ளிவிடக் கூடியவையல்ல. எந்த அடிப்படையுமின்றி ஒரு பதம் வழக்குக்கு வர நியாயம் இல்லை.

இக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ள எனது கருத்துக்கள் சில போது தவறுகவுமிருக்கலாம். இது தென்னிலங்கைப் பேச்சு வழக்கை ஆய்வதற்கு ஒரு தூண்டுகோலேயன்றி தீர்க்கமான முடிவல்ல. நுனிப்புல் மேயும் பான்மையில் சில சொற்கள் என் திடீர் முடிவுக்கு இலக்காகியுமிருக்கலாம். ஆதாரத்துடன் அவற்றை எடுத்துக் காட்டுமபோது தென்னிலங்கையின் வழக்குத் தமிழாராச்சியில் ஈடுபடுவோர்க்கும் எனக்கும் உறுதுணை புரியும்!

நடைச் சித்திரம்.

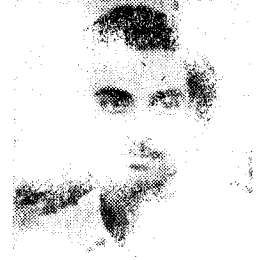
அந்தத் தெருவின் இரு மருங்கு வேலிகளிலும் கிடுகுகள். கிடுகு வேலிகளைத் தாங்கி-சடைத்து நிற்கும் முள் முருங்கைக் கதியால்கள் அங்கு ஏராளம். விடியற்காலையின் மந்தமான இருட்டு மறைந்து ஒளி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பரவிக்கொண்டிருக்கும் சமயம் - சடசடவென்று முருங்கை இலைகள் ஓடிந்துவிழும் ஓசை கேட்டால், அப்பொழுது சரியாக நாலு மணியாகத்தான் இருக்கும். அம் முருங்கை இலைகளை மிகவும் கிரத்தையோடு ஒடித்துக் கொண்டிருப்பது வேறு யாருமல்ல... பால்காரச் செல்லத்

“சும்மா சும்மா வந்து ஒவ்வொரு நாளும் கொள்ளை கொள்ளையா இலையெல்லாம் வெட்டிக் கொண்டு போறனே, எப்பவாவது இந்தா பிள்ளை ஒரு கால் போத்தில் பால் குடியன் எண்டு சும்மா தந்திருப்பானா” என்றெல்லாம் அவருக்குக் கேட்கும்படியாகவே சிலேடை பேசிவிடும் திறமை படைத்த “சினக்கிழவிகள்” அங்கு இருக்கிறார்கள். ஆனால் அச் சமயங்களில் எல்லாம் செல்லத்தம்பியர் வேண்டுமென்றே செவிடனாக மாறி விடுவார்.

அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருந்திருந்தால் வந்திருக்கின்ற புதிய சட்டத்தோடு வெகு விரை

பால்காரச் செல்லத்தம்பியார்

அருள் சுப்பிரமணியம்.

தம்பியர்தான். கொக்கைச் சத்தத்தின் உதவியோடு ஒவ்வொரு கெட்டாக ஒடித்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு அவர் பொறுமைசாலி. பொறுமையுணர்ச்சிசுறைந்து அவசரம் கூடி நிற்கும் சமயங்களில் - முருங்கைக் கதியால்களின் உயரக்கிளைகளை அப்படியே முழுதாக வெட்டிய நாட்களும் உண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் விழித்தெழும் வீட்டுச் சொந்தக்காரரிடம் சரமாரியாக திட்டுகளும் வாங்கிக் கட்டிக்கொள்வதுண்டு. அவருக்கு வேண்டியதெல்லாம் முருங்கை இலைகள் தானே தவிர திட்டுகள் அல்ல. ஆதலால் அதையிட்டு அவர் துன்பப்படுவதில்லை.

வில் பென்சன் வாங்குகின்ற வயசு அவருக்கு. அகலமான ஏறிய பெரிய நெற்றி. காதோரம், பிடரி தவிர்ந்த மற்றைய தலையெல்லாம் ஒரே மொட்டை. வழுக்கையால் ஏற்பட்டுவிட்ட ஒளிப்பிரவாகம்காணாது என்று காலே வெள்ளணையில் உச்சந்தலையில் நல்லெண்ணைத் தப்பல் வேறு. பிடரியிலே இரண்டு இரண்டு மயிரில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு புளியுருண்டைக்குடுமி. காதிலே கடுக்கன். சின்னப் பிள்ளையிலே போட்டது. இன்னும் கழற்றி சுத்தப்படுத்தவில்லை. அரையிலே ஒரு முழத்துண்டு. புதிதாக அதை வாங்கியபோது, அது வெள்ளை நிறமாகத்தான் இருந்

திருக்கவேண்டும். இப்பொழுதோ-
பழுப்பு நிறம் நிரந்தரமாகக் குடி
கொண்டுவிட்டது. ரின்சோ கொ
ண்டு பலமுறை துவைத்துத்
தோய்த்தாலும் அதன் தற்போ
தைய நிறத்தை மாற்றுவதற்கில்லை.
மொத்தத்தில் உருத்திராட்சங்
கொட்டை ஒன்றைப் போட்டுக்
கொண்டால் திருநாவுக்கரசரின்
கோலம். (உள்ளத்தில் அல்ல, உட
லில்தான்). ஆனால் அவருடைய
கண்கள் இருக்கிறதே. வெள்ளைக்
காரக் கண்கள். பார்த்தவர்கள்
ஆச்சரியப்படுவதுண்டு. இந்த ஆண்
டிக் கோலத்தில்கூட அவரை மற்ற
வர்கள் விரும்புவதற்கு இந்தக்
கண்கள்தான் காரணம் என்று
சொன்னால் அது மிகையாகி
விடாது. இரவு எட்டு மணி இருட்
டிலும், விளக்கைப் பற்ற வைக்
காமலே ஜன்னலோரத்தோடு
இருக்கும் கனத்துறைப் போத்தலை
கஷ்டமில்லாமல் எடுத்து இரண்டு
டோஸ் அடிப்பதற்கு கண்களின்
சக்தி அவருக்கு பேருதவியாகி
இருந்துவருகிறது. தன் அழகான
கண்கள்பற்றி அவருக்கு சிறிய...
இல்லை... இல்லை... பெரிய பெருமை.
ஆ..... ஒன்றை விட்டுவிட்டேன்.
இருப்பில் தொங்கிக்கொண்டிருக்
கும் துண்டிற்குள் ஒரு கச்சை.
வெளியே தெருவில் போகும் நேரம்
தவிர்ந்த மற்றைய நேரங்களில்
அவரது ஒற்றை நாடி உடலில்
ஒட்டிக் கொண்டிருப்பது அந்தக்
கச்சை ஒன்றுதான். மாட்டுத்
தொழுவத்தில் மடமடவென்று
கடமை புரியும்போது துண்டைக்
கவனமாக அவிட்டுக் கொடியில்
போட்டுவிடுவார். அழுக்குப் பட்டு
விடுமாம் அதில்.

நான்கு பசுக்கள். மூன்று கன்று
கள். கொஞ்சம் பெரிய அளவிலான
கோழிக்கூடு போன்ற குடிசை.
மாட்டுத் தொழுவம். அதிலே
குவித்து விடப்பட்டிருக்கும் இரண்
டொரு சாணத் தட்டுக்கள். வள
விற்குள் ஒரு பெரிய கிணறு.....
இவைகள் தான் செல்லத்தம்பியா

ரின் உடைமைகள். அது சரி... அவ
ருக்கு பெரிய கிணறு எதற்கு.
சிறிய கிணறே போதுமே. சா...
சா... பாலில் நன்றாக தண்ணீர்
கலக்க வேண்டுமே.

விடியற்காலே நாலரை மணிக்கு
இலை ஒடித்து முடித்துவிடுவார்.
ஐந்து மணிக்கு தொழுவத்திற்குள்
இறங்கிவிட்டாரென்றால்... சிறிது
நேரத்திற்குள்..... சர்க்... புர்க்...
சர்க்... புர்க்... என்று பால் கறக்
கப்படும் சத்தம் மட்டுந்தான் கேட்
கும். செம்பிலிருந்து தேவையான
ரகப் போத்தலுக்குள் புனலில்லா
மலே பாலே விட்டுவிட்டு இது
வரை ஒரு துளிகூட வெளியே சிற்
தியது கிடையாது). அந்தச் செம்
பிற்குள் மிகுதியாக ஒட்டிப் படர்
ந்து இருக்கும் பாலே - சிறிது தண்
ணீர் விட்டு அப்படியே சுழாவும்
லாகவம் இருக்கிறதே..... அப்
பப்பா..... எல்லோரும் கட்டாயம்
காணவேண்டிய ஒரு காட்சிதான்.

பால் வாங்கும் வாடிக்கையா
ளர் கண்டுபிடிக்க முடியாத அள
விற்கு தண்ணீர் கலக்கும் திறமை...
அவருக்கு இந்த இருபத்தைந்து
வருட அனுபவத்திலே கைவந்து
விட்ட ஒரு கலையாகிவிட்டது.

“சே...உன்னை நம்பி பால் வாங்
கிற ஆக்களுக்கு துரோகஞ் செய்
யிரியே, பாலில் தண்ணி கலக்கி
றது பாவமல்லவா” என்று அவ
ரது மனட்சாட்சி எப்போதாவது
இருந்துபோட்டு உறுத்துவதுண்டு.
அம்மாதிரியான இக்கட்டான
நேரங்களில் பக்கத்துத் தெருப்
பால்காரன் கந்தப்புவை மனதில்
நினைவுபடுத்தி - தன் மனச்சாட்சி
யின் உறுத்தலை சாந்தப்படுத்திக்
கொள்வார். “அவன், தண்ணி,
பால் பவுடர் என்று எத்தினையோ
கலக்கிறான். நான் தண்ணி மட்டுந்
தானே கலக்கிறன். இப்படியாக
தங்கள் இருவருடைய தண்ணீர்
கலக்கலையும் மனதிற்குள்ளேயே
சீர் தூக்கிப் பார்த்து தான் செய்
வது கொஞ்சம் பாவந்தான் என்று

திருப்திப் பட்டுக்கொள்வதில் அவ
ருக்கு ஒரு நிம்மதி.

ஆறு மணிக்கெல்லாம் பால்
போத்தல்கள் டெலிவரிக்கு ரெடி
யாகிவிடும். தெருக்கோடியில் புதி
தாக குடிவந்திருக்கும் நீதவானுக்கு
மட்டும் ஸ்பெஷலாக செம்பிலேயே
பால் ஷப்ளை செய்துவிடுவார். அந்
தப் பாலில் தண்ணீரும் கலப்ப
தில்லை. கண்டு பிடித்துவிட்டால்
உள்ள தள்ளிவிடுவார் என்று உள்
ருக்குள்ளே ஒரு சின்னப் பயம்.

ஆறு மணிக்கு வெளிக்கிளம்பும்
போது கொடியில் காய்ந்து கருவா
டாய் போயிருக்கும் துண்டு அரை
யில் ஏறிவிடும். திருநீறு நெற்றி
யில் கீறப்பட்டுவிடும். படங்கினால்
தைக்கப்பட்டு பல அழகான வேலைப்
பாடுகளமைந்த பால்போத்தல்ப்
பைதோளில் மாடப்பட்டுவிடும்.
வேலைப்பாடுகள் என்றால் வேறென்
றுமில்லை. அதில் ஏற்பட்டுவிட்ட
பீத்தல்களுக்கு அவரே போட்டுக்
கொண்ட பசுக்கள் என்னும் பலநிறக்
கந்தல்கள்.

சரி..... எல்லாம் ரெடி.....
வெளிக்கிட்டு விட்டார். சந்திமுனையிலே
கிருஷ்ணன் குட்டிக் கடையில்
முதலாவது ஹோல்ட். அப்படியே
ஒரு ஓசி வெற்றிலைக் குதப்பல்,
“அப்ப, பின்னேரமா வாறன்
குட்டி அண்ணே”... இரண்டொரு
துளி வெற்றிலைச் சாறு வெளியே
தெறிக்க, கிருஷ்ணன் குட்டிக்கு
“போட்டு வாறன்” சொல்லிப்
போட்டு புறப்பட்டு விடுவார்.
கிருஷ்ணன் குட்டிக்குப் பார்க்கிலும்
செல்லத்தம்பியருக்கு வயது
அதிகம். ஆனால் செல்லத்தம்பியர்
அவரை “அண்ணே” என்றுதான்
கூப்பிடுவார். அப்படியொரு புது
மையான பழகுமுறை.

“செல்லத்தம்பி, கோணைச
ருக்கு நேர்த்திக்கடன், பின்னேரம்
ஆறுமணிபோல இரண்டுபோத்தல்
பால் வேணும்”..... வாடிக்கைக்
காரரிடமிருந்து மேற்படியான

ஸ்பெஷல் ஓடர்களும் அவருக்கு
வருவதுண்டு. கடவுளுக்கு கொடுக்
கும்போது தண்ணீர் கலக்கப்படாது
என்ற ஆசை இருந்தாலும், கை
கள் தண்ணீரை வழமைபோலக்
கலந்துவிடும். வாடிக்கையாளர்
லிஸ்ற்றிலே, நீதவான் போன்ற
இரண்டொரு பெரிய தலைகள்
தவிர்ந்த மற்றைய ஓடினறி வீட்
டுக் காரருக்கு ஓடினறி தபால்
போலவே டெலிவரி செய்யப்படும்.
எக்ஸ்பிரசாக டெலிவரி செய்யப்
படும் இடங்களுக்கும் லிஸ்ற்றில்
உண்டு. காலே எட்டரை மணிக்
கெல்லாம் டெலிவரி முடிந்துவிடும்.
வெறும் போத்தல்களோடு வரும்
போது, அப்படியே... “மோகன
விலாசில்” இரண்டு பணிஸ், இர
ண்டு ரீ..... பணிசில் ஒரு கடியும்
அதைக் கரைத்து உள்ளே அனுப்ப
ரீயில் ஒரு மிடரும்..... ஐம்பது
சதத்திற்குள் காலே உணவு முற்
றுப் பெற்றுவிடும். உள்ளே போய்
விட்ட பணிஸ், ரீ.....தரும் உற்
சாகத்தில் தன் அரண்மனைக்கு
எட்டி நடைபோடுவார்.

சாணத்தைக் கூட காசாக்கு
வதில் சமர்த்தர். அதை எண்ணித்

சிலுவைகள்

காதற் பந்தலின் கீழ்
சொரியும் இனிய
நினைவுப் படுக்கையில்
உனக்குத் தந்த
முத்தங்கள்
தித்திக்கும்
வாழ்வின் காவியச்
சின்னங்கள்
என் மனக்
கல்லறைச்
சிலுவைகள்.

—மு. கனகராசன்.

காந்தி மொழி - 1

அறிமுகம்

அறிமுகமே என் கடவுள். சத்தியமே என் கடவுள். அறிமுகமே நான் தேடும்போது 'என் மூலம் அதைக் காணலாம்' என்று சத்தியம் கூறுகிறது. சத்தியத்தை நான் தேடும் போது 'என் மூலம் அதைக் காணலாம்' என்று அறிமுகம் கூறுகிறது.

தானே என்னவோ இவருக்கு "சாணியர்" என்ற நாமகரணமும் உண்டு.

மாடுகளுக்கு புண்ணுக்குக் களனி காட்டுவார். (சில வேளைகளில், கொஞ்சம் இடைப்பிசி வந்து விட்டால் புண்ணுக்குக் கட்டிகளில் சிலவற்றை உள்ளே தள்ளிக்கொள்வதுமுண்டு.)

பசுக்கன்றை மடியில் கிடத்தி, அதன் உடலில் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஜீவசத்துகளை தேடிப்பிடித்து - ஸ்ஸ்... என்ற சத்தத்தோடு அவற்றின் உயிர்களை வாங்குவதில் அவருக்கு அலாதிப் பிரியம். இக்காரியமும் அவருடைய டைம்மேடீயில் உள்ள ஒரு நிரந்தரக் கடமை யாகிவிட்டது.

மதியச் சாப்பாடு கரியலில் வந்துவிடும். அதற்கு முன்னர் ஒரு டோஸ் போட்டால்தான் சாப்பிடமுடியும் அவரால். அவருடைய உழைப்பின் முக்கால் பகுதியை களைத்துறைதான் விழுங்கிக்கொண்டிருந்தது. சிறிது சிறிதாக கணக்கிட்டுப் போடப்பட்ட தண்ணீர் - இடையிடையே எறியப்பட்ட கரியல் சாப்பாடு வயிற்றின் சுமையைக் கூட்டிவிட்டு இரண்டிவருந்து நாலு மணி வரை ஒரு குட்டித் துக்கத்தை அவருக்குக் கொடுத்து

விடும். கர்... புர்... என்று பலவிதமான ஓசை நயங்களை குறட்டை என்னும் பெயரால் விட்டுவிட்டு சரியாக நாலு மணிபோல் எழுந்து விடுவார். தான் துயில்கொள்ளும் போது ஒரு காலமும் குறட்டை விடுவது இல்லை என்று எத்தனையோ பேருக்கு பெருமையாகச் சொல்லியிருக்கிறார் அவர்.

திரும்பவும் நாலு மணிபோல் மாட்டுத் தொழுவத் துப்பரவு. போத்தல்கள் கழுவல். அதைத் தொடர்ந்து சர்க்க...புர்க் சத்தம். பால் போத்தல்களோடு ஒவ்வொரு வீட்டுப் படிக்கட்டுகளிலும் ஏறி இறங்கிவிட்டு பின்னேரம் ஆறு மணிக்கு தன் குடிசைக்கு வந்து விடுவார்.

அவரது வளவிற்குள் இருக்கும் பெரிய கிணறு - பாலில் தண்ணீர் கலப்பதற்கு மட்டும் உதவுவதில்லை. எப்பொழுதாவது இருந்து விட்டு குளிப்பதற்கும் அவருக்கு உதவுவதுண்டு. குளித்து - உடலைப் பிறஷ் ஆக்கிக்கொண்டாராலுக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் அரைப் போத்தல் களுத்துறையும் காலியாகும் வரை வெளியே வெளிக்கிடமாட்டார்.

இரவு ஏழு மணிக்கெல்லாம் வெற்றிலைக்கடை கிருஷ்ணன் கடை யைப் பூட்டிக்கொண்டு முற்றத்தில் பரவிக் கிடக்கும் குருமணலில் சாய்ந்துவிடுவார். (செல்லத்தம்பியரின் ஒரேயொரு நண்பர் அவர் தான்) நல்ல கலையோடு அவரிடம் வருவார் செல்லத்தம்பியர். இரவு பத்து வரை அவரோடு நன்றாகக் கதைப்பார்... இல்லை... கத்துவார். அந்த உரையாடலின்போது சில வசனங்கள் அவர் வாயிலிருந்து வழமைபோல் வந்துவிடும்.

"குட்டி அண்ணே, எனக்குக் கோபம் வராது, வந்துது என்டா, மானம் மரியாதையைப் பற்றி யோ சிக்கமாட்டன். என்னை ஆரெண்டு நினைச்சப்போட்டான் அவன்..... நான் நல்லவனுக்கு நல்லவன், கெட்டவனுக்கு கெட்டவன்.....ஆ"

யாரை இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாரென்று அவருக்கே தெரியாது. ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் அப்படிப் பேச மறப்பதில்லை.

எவ்வளவுதான் சின்னத்தனமான காரியங்களை அவர் செய்து கொண்டிருந்தாலும், இரண்டொரு நாட்களுக்கு முதல் கிருஷ்ணன் குட்டியிடம் கதைக்கும்போது அவர் கூறிய ஒரு விஷயம், அவரது உள்ளத்தின் தெளிவை எல்லோருக்கும் எடுத்துக் காட்டிவிட்டது.

"அண்ணே, எனக்கு பெண்ணாகி, பிள்ளை குட்டியெண்டு ஒரு வருமில்லை. ஆருக்குச் சேர்த்து வைக்க. நான் ஒருவருக்கும் நல்லது செய்யேல்லை, நானும் என்ற பாடும் எண்டுதான் இருக்கிறேன். சாகிற துக்கு முன்னால் நல்லது செய்யாட்டிலும், செத்தாப் பிறகு நல்லது செய்து போட்டுத்தான் போவன்." என்ற கண்ணைப் பாரண்ணே..... அதுதான் என்ற உடம்பிலேயே ஒரு வடிவான சாமான்..... அதைத் தானம் குடுக்கப்போறன். யாராவது ஒருவர் என்ற கண்ணைப் போட்டு அழகு பார்க்க வேணுமென்றதுதான் என்ற ஆசை"

இந்தச் சின்னப் பால்காரருக்கு இப்படிப் பெரிய, உயரிய லட்சியம் இருக்கிறதேயென்று ஆச்சரியப்பட்டவர்கள் பல பேர்.

இரவு பதினொரு மணிக்கு - மூட்டைகள் உறையும் கிழிந்த பாயை விரித்து விட்டாரென்றால் - தலைக்கு இருக்கவே இருக்கிறது எண்ணையில் குளித்துக் குளித்து அழகும், அழுக்கும் பெற்றுவிட்ட தலையணை.

மறுநாட் காலை, சரியாக நான்கு மணிபோல் முருங்கைக்கிளைகள் ஒடிக்கும் சடசடவென்ற சப்தம் தெருவில் வழமைபோலக் கேட்கத் தொடங்கிவிடும்.

பிள்ளைகள் ஓடி வாரீர்

—★—

பள்ளியில் படிக்கும் பிள்ளை படிப்பினில் கருத்தை ஊன்ற தெள்ளுமு தனைய கல்வி செம்மையாய்ப் பதியும் பாடம் கள்ளனாய் கவனம் விட்டு கருத்தினைச் சிதற விட்டால் உள்ளத்தில் ஒன்றும் நில்லா ஓடியே ஒழியு மப்பா!

பற்றுவை கல்வி மீது பக்திவை தெய்வம் மீது கற்றிடு உயர்ந்த கல்வி சசுடறக் கற்ற பின்னே உற்றநற் கல்வி ஓதி உயரிய சேவை செய்தால் கற்றதின் பயனைப் பெற்று கருணையாய் வாழலாமே!

படித்திடும் அறிவு பாலாய் பார்தனில் பாய்ந்து ஓட எடுத்திடு விடா முயற்சி என்றுமே தோல்வி யில்லை பிடித்திடு உறுதி யுள்ளம் பெண்மையை மதித்து வாழ வடித்திடு கவிதைத் தேனை மக்களைச் சேர்த்து வாழு!

பார்தனில் பண்பு ஒங்க பார்வையில் கருணை பொங்க எர்தனை ஏந்தி வாழ்வில் ஏழ்மையைப் போக்கி அன்பு ஊரெல்லாம் வளர என்றும் உண்மையே பேசி நாளும் பேரெல்லாம் பெற்று வாழ பிள்ளைகள் ஓடி வாரீர்!

—சேனையூர் அ. அரசரெத்தினம்.

“மலர்” மாணவர் இலக்கிய வளர்ச்சித் திட்டம்

மாணவர் சிறுகதைப் போட்டி - 1971

முடிவு திகதி 31-12-71

புடைப்பிலக்கியத்தில் மாணவர்களின் ஈடுபாட்டையும், ஆற்றலையும் வளர்க்குமுகமாக “மலர்” மாணவர் இலக்கிய வளர்ச்சித் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்கியுள்ளது. இத்திட்டத்தின் முதற்படியாக, சிறுகதை, கவிதைப் போட்டிகள் இடம்பெறுகின்றன.

அகில இலங்கைத் தமிழ்த்தின விழாவையொட்டி இப்போட்டிகள் இடம் பெறுவது மிகவும் பொருத்தமானது என நம்புகிறோம்.

போட்டிக்கான நிபந்தனைகள்

- × சிறுகதைகள் மாணவரின் சுய சிருஷ்டியாக இருக்கவேண்டும். அவை “பூள்ஸ்காப்” காகிதத்தில் 8 பக்கங்களுக்கு மேற்படக் கூடாது.
- × சமூகக் கதைகள், மக்கள் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பதாக, வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு அமைதல் வேண்டும். வரலாற்றுக் கதைகள், வரலாற்றுப் பின்னணி கொண்ட கற்பனைக் கதைகளாக அமைதல் வேண்டும் மாயா ஜாலக் கதைகளுக்கும் துப்பறியும் கதைகளுக்கும் இடமில்லை.
- × போட்டிக்கு அனுப்பப்படும் சிறுகதையுடன், பாடசாலை அதிபர்/தலைமையாசிரியரின் அத்தாட்சிப்பத்தி (கீழுள்ள பத்திரத்தில்) இணைக்கப்பட வேண்டும்.
- × மூவர் கொண்ட நடுவர்குழு சிறுகதைகளைப் பரிசீலனை செய்து தேர்ந்தெடுக்கும் முதல் மூன்று சிறுகதைகளுக்கும் முறையே 1ம், 2ம், 3ம், பரிசுகள் வழங்கப்படும். பரிசுகள் பெறுமதி வாய்ந்த ஈழத்து நூல்களாக அமையும்.
- × பரிசுபெறும் கதைகள் “மலரி”ல் பிரசுரம் செய்யப்படும். தகுதிவாய்ந்த ஏனைய கதைகளும் பிரசுரத்துக்கெடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

—*—

“மலர்” மாணவர் இலக்கிய வளர்ச்சித்திட்டம்

மாணவர் கவிதைப் போட்டி - 1971

முடிவு திகதி: 31-12-71

நிபந்தனைகள்

- × கவிதைகள் மாணவரின் சுயசிருஷ்டியாக இருக்க வேண்டும். அவை “பூள்ஸ்காப்” காகிதத்தில் ஒரு பக்கத்திற்கு மேற்படக்கூடாது.
- × கவிதைகள் எப்பொருள் பற்றியும் அமையலாம். அவற்றில் எளிமையும் இறுக்கமும் இருத்தல் வேண்டும். யாப்பு விதிகளுக்கும் அமைதல் வேண்டும்.
- × பாடசாலை அதிபர்/தலைமையாசிரியரின் அத்தாட்சிப்பத்திரம் (கீழுள்ள பத்திரத்தில்) இணைக்கப்பட வேண்டும்.
- × மூவர் கொண்ட நடுவர் குழு தேர்ந்தெடுக்கும் முதல் மூன்று கவிதைகளுக்கு முறையே 1ம், 2ம், 3ம் பரிசுகள் ஈழத்து நூல்களாக வழங்கப்படும்.
- × பரிசு பெறும் கவிதைகளும், தகுதிவாய்ந்த ஏனைய கவிதைகளும் “மலரி”ல் பிரசுரமாகும்.

அதிபர்/தலைமையாசிரியரின் அத்தாட்சிப்பத்திரம்

“மலர்” சிறுகதை / கவிதைப் போட்டி - 1971.

1. மாணவன்/மாணவி முழுப்பெயர்:-
2. பிறந்த திகதி:-
3. வகுப்பு:-
4. பாடசாலைப் பெயர்:-
5. முகவரி:-

இத்துடன் இணைந்துள்ள.....என்னும் சிறுகதை/கவிதை எனது பாடசாலையில் கல்வி பயிலும் பேற்படி மாணவனின்/மாணவியின் சுயசிருஷ்டி என இத்தால் அத்தாட்சிப்படுத்துகிறேன்.

.....
மாணவர் கையொப்பம்

.....
அதிபர்/தலைமையாசிரியர்
கையொப்பம்

திகதி.....

விகட மன்னர்

வின்ஸ்டன் சேர்ச்சில்

ஒரு சமயம் வின்ஸ்டன் சேர்ச்சில் குளித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது குளியலறையிலிருந்து ஏதோ பேச்சுக் குரல் கேட்கவே, வெளியே நின்றுருந்த அவருடைய உதவியாளர், “என்னையா அழைத்தீர்கள்?” எனக் கேட்டார். உடனே குளியலறையிலிருந்து பதில் வந்தது: “நன் உங்களை அழைக்கவில்லை நண்பரே, இங்கே மக்கள்சபை முன்பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

* * *

பத்திரிகையாளர் மகாநாடு ஒன்றின்போது ஒரு பத்திரிகையாளர் வின்ஸ்டன் சேர்ச்சிலிடம் “இளம் அரசியல்வாதி ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய தகுதிகள் எவையென்று உங்களால் கூறமுடியுமா?” என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு வைத்தார். சேர்ச்சில் வழக்கமான தமது கூர்மையான பார்வையை ஒருமுறை அங்கிருந்தோர்மீது வீசி னார். அங்கு கூடியிருந்தோர் அனைவரும் சேர்ச்சில் ஏதோ ஆழமான கருத்தை வெளியிடப் போகிறார் என எண்ணிக் கொண்டார்கள். “ஆம் என்னைக் கூறமுடியும்? ஒரு இளம் அரசியல்வாதியிடம் இருக்க வேண்டியது ஆற்றல். அதாவது, நாளை நடப்பது, அடுத்த வாரம் நடப்பது, அடுத்த வருடம் நடப்பது எல்லாவற்றையும் முன்கூட்டியே சொல்லிவிடக் கூடிய ஆற்றல்.....”

சேர்ச்சில் ஒரு கணம் நிறுத்திக் கொண்டு தாம் கூறியவற்றைப்

பத்திரிகையாளர்கள் எல்லோரும் குறித்துக் கொண்டார்களா என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு மேலே தொடர்ந்தார்: “அதோடு, தான் கூறியபடி ஏன் எதுவுமே நடக்கவில்லை என்பதற்குப் பின்பு விரிவான விளக்கங் கொடுக்கக் கூடிய ஆற்றலும் அந்த அரசியல்வாதிக்கு இருக்கவேண்டும்.”

*

வின்ஸ்டன் சேர்ச்சில் ஒரு சமயம் அட்லாண்டிக் நாடுகளில் சுற்றுப் பயணஞ் செய்துகொண்டிருந்த பொழுது ஒரு பெண் அவரிடங் கேட்டாள்: “நீங்கள் மேடையிலேறிப் பேசும் ஒவ்வொரு சமயமும் மக்கள் வெள்ளம் நிரம்பி வழிகிறதே, இதனைக் கண்டு நீங்கள் வியப்புணர்ச்சி கொள்வதில்லையா?”

சேர்ச்சில் அமைதியாகப் பதில் சொன்னார்: “உண்டு அம்மணி. ஆனால், அப்படி வியப்புணர்ச்சி கொள்ளும் அதே சமயம், மேடையில் நான் பேசுவதற்குப் பதிலாக அதே மேடையில் என்னைத் தூக்கி விடுவதாக இருந்தால் மக்கள் கூட்டம் இன்னும் இரட்டிப்புத் தொகையாக இருக்கும் என்பதையும் நான் சிந்தித்துப் பார்க்கத் தவறுதில்லை.”

*

ஒரு சமயம் நண்பர் ஒருவர் வின்ஸ்டன் சேர்ச்சிலைப் பார்த்து, “நீங்கள் சாவைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

சேர்ச்சில் பதிலுக்குச் சிரித்து விட்டுச் சொன்னார்: “நான் என்னைப் படைத்தவனைச் சந்திப்பதற்கு என்றைக்குமே தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால், என்னைப் படைத்தவன் என்னைச் சந்திப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறான் என்பது வேறு விஷயம்.”

— தொகுத்தவர்: அ. சோமபாலன்.

இருளின் இதமான அரவணைப்பில் உலகம் ஸ்மரணையற்று உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஏதேச்சாதி கார தோரணையில் வானப்பரப்பில் உலவிக் கொண்டிருந்த வெள்ளி நிலா தன் எழுச்சிக்கு இடையூறு கத் தோன்றிக்கொண்டிருந்த கரு மேகக் கூட்டங்களுட் புகுந்து அவை களை நிர்மூலமாக்கிக் கொண்டு தன் எல்லையில் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தது. எல்லைகாண முடியாதவாறு பரந்துவிரிந்த நிலத்திரைக் கடல், நிலவின் தண்ணொளியிற் கட்டுண்டு ‘ஹாஹா’ காரம் செய்துகொண்டிருந்தது. நெடுந்தூரத்திற்கு நெடுந்தூரம் விரவிக்கிடந்த வெண் மணற் கரையில் ஆங்காங்கே தோன்றிய சிலமணற் திட்டக்கள் பூதாகாரமாய் தோன்றிக் கொண்டிருக்க, வானளாவ உயர்ந்திருந்த ஒரு தென்னை மரத்தின் கீழாக கடற்கரையையண்மித்து இரு மனித உருவங்கள் வீற்றிருப்பது நிலவின் மங்கிய ஒளியிற் தெரிந்தது.

பக்கத்துக்கிராமமொன்றிலிருந்து எழுந்த தெரு நாய்களின் ஊளைச்சத்தம் கர்ண கரோமாய் ஒலித்து ஓய்ந்ததையடுத்து, தொண்டை கிழியக் கத்திக் கொண்டிருந்த சேவலொன்று மறுநாளு தயத்தை நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்தது. கடற்கரையில் இலேசாக வீசிக்கொண்டிருந்த குளிர்காற்று

சிலவேளை தன் சக்தியை அதிகரித்துக் கொண்டபோது அண்மித்திருந்த தென்னங்கீற்றுக்கள் பேயாட்டம் ஆடிக்கொண்டிருந்தன. இத்தனை ஆரவாரங்களுக்கிடையில் தம்மையர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்த அவ்விரு உருவங்களும் எந்தவித சலனமுமின்றி தம் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்திற்குப் பால், அப்பாலுக்குமப்பால் குன்யத்தை வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. தம் வாழ்க்கையின் எல்லைக் கோட்டில் துன்பமும் துரதிஷ்டமும் ஆடிய நிர்த்தாட்சண்ய நிலையைக் கண்ணுற்ற அவ்விரு உருவங்களினதும் “வைரத்தில்” கனல் பற்றியது. இருவரும் ஏககாலத்தில் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் ஏறிட்டு நோக்கினர். பாவம்! ஆணும் பெண்ணுந்தான் அவ்விரு உருவங்களும்.

பெண்களுக்கே இயல்பான பலவீனம் துன்பத்தின் கொடிய கரங்களை எதிர்க்கத்திராணியின்றி அப்பேதையின் கண்களிற் கண்ணீரைப் பிரதிபலித்தது. நிலவொளியிற் பளிச்சிட்ட அக்கண்ணீர் அவனது இதயத்தில் கூரிய முள்ளாகப் பாய்ந்தது. அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டான். “விஜி! எப்படித் தான் நம் மனதை நாம் திடப்படுத்திக் கொண்டாலும் இந்த மாதிரிச் சந்தர்ப்பத்தில் பலவீனம்

கடவுள் நீதி வழங்கிவிட்டார்

எம். ஏ. நஜுமுதீன்.

தலை காட்டுவது இயல்புதான் அழாதே!” ஆறுதல் வார்த்தைகள் அவனின் குரலின் ஆழத்திலிருந்து மெல்ல ஒலித்தன.

என்ன இருந்தாலும் அவன் பெண். பலவீனப்பட்ட அவளது நெஞ்சத்தில் தொக்கிநின்ற இலேசான துணிவுகூட இப்போது எங்கோ ஒளிந்து கொண்டது. “வேண்டாம் சந்துரு! எனக்கென்னவோ பயமாயிருக்கிறது. வீட்டிற்கே போவோம்.” இறுதிவரை அவளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட திடசங்கல்பம் குலைய, சனஸ்வரக் குரலில் ஒலிக்கிறது இந்த வார்த்தைகள். மேற்கொண்டு உரையாடல் எழவில்லை. ஒரு கணநேரம் அமைதி.

அடிவானத்தில் தெரிந்த தெளிவையடுத்து பக்கத்து கிராமத்திலிருந்து காற்றில் மிதந்துவந்த மாதா கோயில் மணியோசை இருவரையும் நிலை கொள்ளச் செய்தது. உணர்ச்சிபெற்றுத் திடீரென எழுந்த சந்துருவும் விஜயாவும் ஏமாற்றத்தின் பிரதிபலிப்பில் உற்சாகமின்றி நடந்து கொண்டிருந்தனர், தத்தம் வீடுகளை நோக்கி.

* * *

பொழுது புலர்ந்தது. இரவு முழுமையும் நித்திரையின்மையால் சந்துருவின் கண்கள் சிவந்திருந்தன. பகற் பொழுது முழுவதும் சந்துரு தன் அறையிலேயே தூங்கினான். அவன் கண்விழித்தபோது மாலை ஐந்து மணிக்கு மேலாகியிருந்தது. அவனது சிந்தையிலும் மனதிலும் ஏற்பட்டிருந்த ஒரு தெளிவு தனது திருமண விடயமாகத் தந்தையிடம் ஒரு இறுதி முடிவு கோரத் தூண்டியது.

அவன் தன் தந்தையிடம் செல்லும் பொழுது இரவு ஏழு மணிக்கு

மேலாகியிருந்தது. மழைக்காலமாகையால் இடையருது வீசிக் கொண்டிருந்த குளிக்காற்றோடு மழையும் சிறுதூறலாக ஆரம்பித்தது. வானத்தில் கவிந்திருந்த கருமேகக் கூட்டங்கள், பெருமழைக்குரிய சங்கேதத்தை நிதர்சனமாகக் கிக் கொண்டிருந்தன. இடையிடையே தோன்றிய மின்னொளியும் இடிமுழக்கமும் பயங்கரமான ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தன. இச்சமயத்தில் தன் அறையிலிருந்து வெளிவந்த சந்துரு பெரியதொரு பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் உணர்ச்சியோடு தந்தையை நாடினான். அவனது மனதில் வைரம் பாய்ந்திருந்தது.

தந்தையைப் பிழைத்த அவன், “அப்பா!” என்றான் மிகவும் வரண்ட குரலில். எங்கோ பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த சுப்பையர் குரல் வந்த திசையில் தன்பார்வையைச் செலுத்தினார். களையிழந்து வரட்சியாகக் காட்சித்தந்த அவர் முகத்தில் கவலையின் ரேகைகள் கப்பியிருந்தது பளிச்செனத் தெரிந்தது.

“ஏன்?” என்ற பாவனையில் சந்துருவை நோக்கினார்.

“அப்பா! விஜயாவை நான் மணந்து கொள்வது உங்களுக்கு இஷ்டமில்லை, காரணத்தையாவது கூறினால்...” விசுவத்தோடு தோன்றியொலித்த அவனது இத்தொனி முடியுமுன்னரே, சுப்பையர் ஆவேசமாகக் கத்தினார்; “சந்துரு! எதுவுமே என்னிடம் கேட்காதே!” வலுவான வார்த்தைகள் சுப்பையரின் வாயிலிருந்து வெடித்த போதும் அவன் விடவில்லை. தந்தையோடு விவாதிக்கத் தொடங்கினான்.

நேரம் கரைந்தது!

சந்துரு இறுதியாகக் கூறினான். “அப்பா! காரணம் எதுவுமே நீங்கள் கூறுவிட்டால் என்னுடைய முடிவு இதுதான்.”... வார்த்தைகள் முடியுமுன்னரே அவன் சட்டைப்பையிலிருந்து ஒரு சிறு புட்டி அவனது கைகளுக்கு மாறியது.

எதிர்பாராக நிகழ்ச்சியால் சுப்பையர் வெவ்வேறுபுப் போனார். உணர்ச்சிபெற்றுத் திடீரென எழுந்த அவர், அவன் கையைத் தட்டிவிட்டார். சற்று தூரத்தில் அச்சிறு புட்டி உருண்டு விழுந்தது.

“சந்துரு என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாய்? உனக்காகவே நான் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதை, நீ உணர்வில்லையா? மகனே, நீ விஜயாவை மணக்க முடியாத நிலையிலிருக்கிறாய்.”

பரிதாபமான இந்த வார்த்தைகள் அவனுக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றியது. “ஏன்” என்று கத்தினான் பேய்ப்பிடித்தவன்போல.

“அவள்... அவள்...” சுப்பையரின் தொண்டையை யாரோ கண்ணுக்குப் புலப்படாத அரக்கனொருவன் நெரிப்பதான ஓர் உணர்வு அவருக்கு ஏற்பட்டது. மரணவஸ்தையில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். தந்தையின் இந்த விசித்திர நிலை அவனுக்குப் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

தொடர்ந்த சுப்பையர், “அவள் நடத்தை கெட்டவள்தான்!” என்றார் திக்கித் திணறி. அவரது தலை இலேசாக ஆடியது. அருகிலிருந்த தூணைக் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டார்.

சந்துருவுக்கு உணர்வே அழிந்து விட்டது. ஆயிரமாயிரம் சம்மட்டி

கள் தன் தலையில் மோதுவதான உணர்வு அவனது இதயத்தில் சில்லிட்டது. அவனுக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும் போலிருந்தது. அவனது வாழ்வில் இப்படியொரு அழிய முடியாத அவமானம் ஏற்பட்டதை அவன் எண்ணியபோது, அவனது உள்ளத்திலேறிய மிருகவெறி, எங்காவது ஒரு ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தில் அவனை அர்ப்பணிக்கத் தூண்டியது. தந்தையின் தோள்களைக் கெட்டியாகப்பற்றிக்கொண்ட சந்துரு, “எப்படித் தெரியும்?” என்றான். அவனது தோற்றம் விகாரமாகத் தோன்றியது.

சிறு தூறலுடன் ஆரம்பித்த மழை இப்போது பயங்கரமாக உருக்கொண்டது. மின்னலும் இடியும் அந்நிலையை மிகைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

“எப்படித் தெரியுமா? அவள்... தாய் ஒழுக்கம் கெட்டவள்... அதனால்... அவள்... அவளும் ஒழுக்கம் கெட்டவள்” – சுப்பையர்

“அப்பா!” என்று அவறினான் சந்துரு – மயான அமைதி.

இப்போது சந்துரு பேசினான்.

“அவள் தாய் ஒழுக்கம் கெட்டவள் என்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்!”

“நிருபிக்க முடியுமா?”

“எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும் என்கிறேன்—”

“அதற்கு ஆதாரம்?”

“டேய்!” அதட்டினார் சுப்பையர். “என்னடா குறுக்கு விசாரணை செய்கிறாய்? நான் சொன்னால் உன்னால் நம்பமுடியாதோ?”

“அப்பா! இது சாதாரண வார்த்தையல்ல. நெருப்பு, ஒரு

வித்தும் விளைவும்

பாவம் செய்வோர் இவ்வுலகில் பணத்தைக் கட்டி ஆளுகின்றார்! தீபம் ஏற்றி உணவணங்கித் திவ்விய பூஜை செய்திடுவோர் லாபம் இன்றி எந்நாளும். நலிந்தே இங்கு வாடுகின்றார். சாபம் ஏதும் உண்டாமோ? சமத்துவ மானநீதி இதோ?

உயிரை வதைத்து வாழ்ந்திடுவோர் உயர்ந்த நிலைக்கு வருவதுமேன்? பெயரைவளர்த்து வாழ்ந்திடுவோர் பெரிதும் நலிந்து வருந்துவதேன்? வயிற்றை நிறைக்க வழிதெரியா வாடும் நிலையைத் தந்ததுமேன்? உயிருக் குயிராய் இணைகின்ற உண்மை பேசச் செய்வதுமேன்?

அன்பிலா ரெல்லாம் அமைதியுடன் அவனியில்வாழுதல் முறையாமோ? அன்புளார் நோய்பிணிக் காளாகி அழிந்தே மாளுதல் அழகாமோ? இன்புடை வாழ்க்கை இவ்வுலகில் இருக்கும் செல்வர் தமக்காமோ? துன்பும் துயரும் ஏழைகளின் துணையா யிருக்கும் சொத்தாமோ?

“இறைவா! இதற்குன் பதிலென்ன? இங்கென் மயக்கந் தீர்த்திடுக!” இறைவன் இளநகை சிந்திட்டான்! “இகமதில் வாழ்ந்திடு மாந்தர்க்கு வரையிடும் “விதி”யொன்

றிருக்கிறது மனத்தால் வாழ்வே வாழ்வாகும் குறைவற முற்பகல் வித்திட்டால் குவியும் பிற்பகல் விளை” வென்றான்

— புரட்சிபாலன்.
திருமலை.

குடும்பத்தையே அழிக்கும் பெரு நெருப்பு. அதனால்தான் இவ்வளவு தூண்டித் துருவிக்கேட்டேன். போகட்டும். என் விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது பிரச்சி னையே அல்ல. தாய் இழைத்த பாவத்துக்கு மகள் பழியாக முடியாது என்பதை நீங்களும் ஒப்புக் கொள்வீர்கள்.—”

“நிறுத்தடா இந்த விஷயத் தில் தாய் செய்த பாவம் மகளையும் சாரும். அது கடவுளின் நீதி!”

“பளீர்!” வெட்டியது மின் னல்

“அப்பா!” என்று அலறினான் சந்துரு

இடி இடி... இடி... இடி... இடி இடி இடி இடி இடி என இடித்து ஓய்ந்தது வானம்.

நீண்ட நேரமாக அலறிய சந் துருவின் குரல் இடியோசை அடங் கிய பின்னரே சுப்பையரின் காது களில் விழுந்தது.

“ஐயோ என் கண்கள்! எங்கே என் கண்கள்!! எங்கே!? எங்கே!?” கதறினான் சந்துரு.

கண்கள் பிதுங்கி வெளியேற விழித்தார் சுப்பையர்.

“சந்துரு! சந்துரு! மகனே சந் துரு! ஐயோ சந்துரு! தாயின் பாவம் மகளைச் சேருவது கடவுளின் நீதி என்றேன். தந்தையின் பாவ மும் அப்படித்தான் என்பதைக் கடவுள் சரியாக உணர்த்திவிட்டார் கடவுள் நீதி வழங்கிவிட்டார்... சந்துரு கடவுள் நீதி வழங்கி விட் டார்... மகனே கடவுள் நீதி வழங்கி விட்டார்... ஹஹ ஹாஹா ஹா!”

சுப்பையர் சிரித்துக்கொண்டே யிருந்தார்.

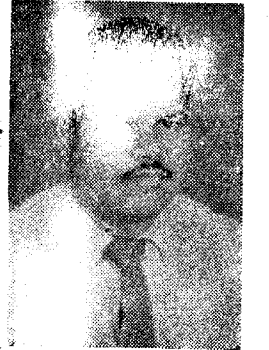
தம்பையர் கறுப்புக் கரை யிட்ட நாலு முழக் கதர் வேட் டியைக் கட்டிக்கொள்கிறார். குறியில்லாத ஆறுமுழச் சால்வை அவ ரது தோளை அலங்கரிக்கிறது. குடும் பியைத் தட்டி முடிந்து கொண்டு அனுபவத்தின் சாயல் படிந்த வெளுறிப்போன குடையைக் கமக் கட்டி னுள் வைக்கிறார். அவர் மனைவி மாணிக்கம் அவசரம் அவ சரமாக மாவிட்டபுரத்து வெற்றி லையில் பத்து, குருநாகல் கழிப் பாக்கு, கொட்டைப்பாக்கு என்ப வற்றில் வகைக்கு நாலு, தாவடி யில் புகையிலை ஒன்று, ஏலம் கராம் புகாச்சுக்கட்டி -- இத்தி யாதி வஸ்துக்களை வல்லுவத்துள் வைக்கிறார். “சுண்ணாம்பும் வைச் சிருக்கிறியோ?” என்று அவர் தனது ஞான திருஷ்டியால் அறிந் தவர்போல் ஒரு வினாவைத் தொடுக்கிறார். ஏதோ, பெரிய தொரு தவறைச் செய்துவிட்டவள் போலப் பதைபதைத்து வெங்க லத்தில் வார்த்தெடுத்த சுண்ணாம்புக் கரண்டாகத்தையும் வல்லுவத் துள் வைக்கிறார். சீமேந்துத் தொழிற்சாலையிலிருந்து கிளம்பும்

“இஞ்சருங்கோ உங்களைத் தான் எங்கள் வீட்டிலும் ஒரு குமர் கரைசேராமல் இருக்குதென் டதைக் கொஞ்சமும் யோசிக்கிறி யள் இல்லையே” மாணிக்கம் முணு முணுக்கிறார்.

“எடியே மாணிக்கம் எனக்குத் தெரியும் என்றை பிள்ளையின்றை கலியாண விஷயம்”

“இப்பிடித்தானே இவளவு காலமும் சொல்லிவாறியள்”

“என்னைச் சில்லறை ஆளெண்டு நினைக்காதே. இண் டைக்கு முற்றுகப் போற கொடி கா மத்துச் சம்பந்தத்தாலே ஐந் நூறு கிளம்பும் அடுத்த வேலை தங்கச்சியின்றை கலியாணம்தான்” என்று கூறிக்கொண்டே மதமத வென்று வளர்ந்து விட்ட வெற்றி லைக் கொடிகளைப் பார்க்கிறார்.

வீட்டில் நடந்தது

“முல்லைமணி”

“சைரன்” ஒலி நேரம் காலை ஏழரை மணியென்று அவருக்கு நினைப்பூட் டுகின்றது. சாதகக் கட்டுக்கள், போட்டோக்கள், பஞ்சாங்கம் போன்றவைகளைக் கைப்பையுள் இட்டுக் கொள்கிறார். இத்தனை ஆயத்தங்களும் நடைபெறுகிற தென்றலு தம்பையர் எங்கோ தொலையுருக்குத் தொழில் சம்பந் தமாகக் கிளம்புகிறார் என்பது தான் அர்த்தம்.

அடுத்த வீட்டுச் சின்னத்தம்பி வெற்றிலைக்கொடிகளை முருக்கம்கதி யாலில் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான். தானாகப் படரமுடியாத கொடிக்கு ஆதாரம் தேடும் சின் னத்தம்பியைப் பார்க்கும் போது அவனது செயலைத் தனது தொழி லுடன் இணைத்துப் பார்க்கிறார். ஆம் அவரும் படரத் துடிக்கும் பருவக கொடிகளுக்குக் கொழு கொம்பு தேடும் முயற்சியில்-தரகு

வேலையில் - ஈடுபடுபவர்தானே! தம்பையரின் மகள் வதாரவும் வாளிப்பாக வளர்ந்து நிற்கும் கொடியென்பதைத்தானே மாணிக்கமும் நினைவூட்டினான். தந்தை கடமையில் தவறும்போது சொல்லவேண்டியதைத்தான் மாணிக்கம் கூறினான்.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் எத்தனையோ கலியாணத் தரகர்கள் இருக்கலாம். ஆனால் 'கல்யாணத்தரகர்' என்று கூறினால் அது தம்பையரைத்தான் குறிக்கும். அவ்வளவுக்கு அவரின் பெயரும் தொழிலும் பிரசித்தமானவை.

ஒங்கி வளர்ந்த ஒல்லியான தோற்றம்; துளாக்கொடி போல் நீண்டமுகம்; தந்தை வைத்தியக் கலாநிதியின் உதவியின்றியே கழன்றுபோன பற்களைத் தவிர எஞ்சி நின்று நடனம் புரியும் வெற்றிலைக் காவியேறிய பற்கள்; அகன்ற நெற்றியும் வழுக்கையும் சங்கமமாகிய பாலை வனத்தைச் சுற்றி இடையிடையே புடலம் பூவைப் போல நரைத்துவிட்ட மயிர் களுடன் காணப்படும் ஐதான மயிரின் கூட்டம்; தர்ப்பை முடிந்து விட்டது போன்ற குடுமி; அரை நூற்றாண்டைத்தாண்டிய அனுபவத்தின் ரேகை நிறைந்த நெற்றி; பன்னினால் இழைக்கப்பட்டுக் காக்கித் துணியினால் உறையிடப்பட்ட கைப்பை - இத்தனையும் சேர்ந்தது தான் தம்பையரின் உருவம். அவரின் செவ்வாயிலிருந்து சிந்தும் மோகனப் புன்னகைக்கு எவரையும் - சிறப்பாகப் பெண்ணைப் பெற்றவர்களை - மயக்கும் சக்தியுண்டு. தம்பையர் தலைப்போட்ட சம்பந்தம் நிறைவேறாமல் போனதில்லை. அவரின் பெயரும் புகழும் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் - தீவுப்பகுதிகளிலும் ஆனேயிறவுக் கடல் கடந்த வன்னிப் பகுதிகளிலும் - பரவியிருந்ததென்பது அனுவளவேனும் புனைந்துரையாகாது. ஏன்? தரகு தொழில் புரிந்து கல்வி கட்டிய பெருமை அவரையே சாரும்.

தரகு தொழில் இவரது பரம்பரைத் தொழிலன்று. மாவட்ட புரத்தில் வசிக்கும் மற்றையவர்களைப் போலவே தம்பையரின் தந்தையும் வெற்றிலைச் செய்கையிலேயே ஈடுபட்டிருந்தார். தந்தையின் தொழிலை மைந்தனும் பின்பற்றி இரண்டு பரப்புக் காணியில் வெற்றிலை நட்பிருந்தான். லட்சுமி கரமான வெற்றிலைப் பயிர்ச்செய்கையால் வீட்டிலேயும் இலட்சுமி கடாட்சம் நிலவும் என்று தம்பையரும் நம்பி வந்தார். செம்மண்ணைக் கலக்கி வாய்க்காலில் ஓடியும் நீரை வெற்றிலைப் பாத்திகளுக்குப் பாய்ச்சும்போது செழித்து விரிந்த கரும்பச்சை நிறத்து வெற்றிலையின் அழகிலே மனதைப் பறிகொடுத்து நின்ற நாட்கள்; பக்குவமாகப் பிடுங்கிய வெற்றிலையைப் படைபடையாக அடுக்கித் தட்டுக் களாக்கி சுன்னாகச் சந்தைக்குக் கொண்டு சென்று வற்ற நினைவு இன்றும் அவர் மனதிலே பசுமையாக இருக்கின்றது. இப்பொழுது பெயரையும் புகழையும் பணத்தையும் கொடுக்கும் தரகு தொழில் தொடங்கியதும், அவர் இல்லத் தரசி மாணிக்கத்தின் தாயைச் சந்தையில் கண்டதும், மகளை வீட்டில் பாராமலே மனம் செய்து கொண்டதும் - எல்லாமே சுன்னாகச் சந்தைக்குச் சென்றதன் பலன் தான்.

கூட்டுறவு இயக்கமும் கொம்யூனிசத் தத்துவமும் என்னதான் வளர்ந்த போதும் யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தில் தரகர்களுக்கு மௌன குறையாது என்பதை அறிந்துதானே என்னவோ தம்பையர் இத் தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டார்.

சுன்னாகச் சந்தையிலே காய்சுறித் தரகை ஆரம்பித்த போது தரகர் வட்டாரத்திலேயிருந்து பலத்த எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. சுத்தரிக்காய்த் தரகர் கந்தசாமியும் வாழைக்குலைத் தரகர் வடிவேலுவும் அவரை மிரட்டி உருட்

டிப் பார்த்தனர். இளமை முறுக்கும் எதற்கும் அஞ்சா நெஞ்சமும் கொண்ட தம்பையர் மசிந்து கொடுக்க மறுத்து விட்ட பின்னர் தம்மினத்துடனே சேர்த்துக் கொண்டனர்.

உண்மையில் சொல்லப் போனால் இந்தத் தொழிலிலுள்ள நெளிவு சுழிவுகளையெல்லாம் தம்பையர் கற்றுக் கொண்டது கந்தசாமியிடந்தான். காய்கறித்தரகர் புகையிலைத் தரகராக மாறி, ஆட்டுத்தரகர் மாட்டுத்தரகராக உருவெடுத்து இன்று வாழ்க்கையில் மிக உன்னதமான ஸ்தானத்தில் கல்யாணத்தரகராகப் பவனி வருகின்றார் தம்பையர்.

தம்பையர் இன்று கொடிகாமத்தில் பெண்ணுக்குப் பேசும் மாப்பிள்ளையும் தெல்லிப்பளையைச் சேர்ந்தவன்தான். சிமெந்துத் தொழிற்சாலையில் 'கிளார்க்' வேலை பார்க்கும் நாதன், நாலு பேர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு மதிப்பு வாய்ந்த மாப்பிள்ளை தான்! தம்பையருக்குத் தாரத்து உறவுக்கூட. ஆனால், மூன்று தலைமுறைக்கு முன்னர் நாதனின் குடும்பத்தில் யாரோ ஒரு பெண் தாழ்ந்த சாதிக்காரன் ஒருவனுடன் ஓடிவிட்டாள் என்ற மாக் செவிவழிச் செய்தியாக வந்து இந்தத் தலைமுறையையும் பாதிக்கிறது. இந்தத் தோஷத்தினால் தெல்லிப்பழைப் பகுதியில் பெண் கொள்வது கஷ்டம் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்துவிட்டது. தம்பையர் கொஞ்சம் முயற்சி எடுத்திருந்தால் இந்த மாப்பிள்ளையைத் தன் மகளுக்கு செய்திருக்கலாம். தன் விஷயத்தில் தம்பையர் மிகவும் கண்டிப்பானவர்; அதுவும் சாதிகம விஷயத்தில் மிகவும் நுணுக்கம் பார்ப்பவர். தம்பையரைப் பொறுத்த அளவில் அவருக்குப் பிடிக்காத சில பண்பாடுகளும் நாதனிடம் உண்டு. கொஞ்சம் மொஸ்கோ வாடை, சமத்து

வப் பேச்சு - இவைகள்தான் தம்பையருக்குப் பிடிக்காத அம்சங்கள். சோஷலிசம் பேசும் ஆசாமிகள் சிலர் கல்யாணம் செய்யும் போது மாத்திரம் உயர் சாதிப் பெண்ணையும் ஒரு லட்சம் ரூபவையும் தேடுவதையும் அவர் அறிவார். நாதன் அப்படிப்பட்டவன் போலக் காணப்படவில்லை. மூன்று தலைமுறைக்கு முந்திய இழுக்கு நாதனின் குடும்பத்தினரை ஒதுக்கி வைத்திருந்தது, தம்பையர் அறியக் கூடியதாக அந்தக் குடும்பத்தினரைச் சபை சந்தியில் சேர்ப்பதில்லை. இந்த நிலையில் சொந்த மகளுக்கு நாதனைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதென்பது நடவாத காரியம்.

இந்த ரகசியங்களையெல்லாம் கொடிகாமத்துப் பெண் வீட்டாருக்குச் சொல்வது கடைந்தெடுத்த முட்டாள்தனம். அது 'தரகர் தர்மமும்' ஆகாது. தப்பித்தவறி அவர்கள் இக்கதையை ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டுத் தம்பையரைக்

காந்தி மொழி - 2

உளத்தூய்மை

தன்னுயிரும் பிற உயிரும் ஒன்றே என்கிற உணர்ச்சியை அடைவதற்கு, முதலில் மனத்தில் தூய்மை வேண்டும். உள்ளம் துப்பரவாக இல்லாமற் போனால், அஹிம்சை என்பது வெறும் கனவையாகும். உள்ளத்தில் மாக் வைத்திருப்பவன் ஆண்டவனைக் காணமாட்டான். எல்லாக் காரியங்களிலும், தூய்மையாக இருக்க வேண்டும், தன் உள்ளத்தைத் தான் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டால் சூழ்நிலை தானாகவே சுத்தப்படும்.

கேட்டாலும் 'பொருமைக்காரரின் புரளி' என்ற சொற்றொடரால் விளக்கி விடலாம்.

* * *

யஸ் கொடிகரம் 'பஸ் ஸ்டான்டில்' நின்ற பொழுதுதான் தம்பையரின் சிந்தனை தடைப்பட்டது. அவசரம் அவசரமாகக் கைப் பையையும் குடையையும் தூக்கிக் கொண்டு இறங்கினார். நூறு யார் தூரத்தில் பெண் வீடு. பெண் பி. ஏ. படித்த ஆசிரியை. தரகருக்கு தடபுடல் வரவேற்பு.

"பிள்ளை பொற்கொடி தம்பையாண்ணைக்கு 'அப்பிள் கிறஷ்' கொண்டு வந்து கொடு" என்ற தந்தையின் சுட்டளையைத் தொடர்ந்து பொற்கொடியாள் வந்து தரகர் முன் தோன்றினாள். பெயரையும் உருவத்தையும் பொருத்திப் பார்க்கிறார். ஐம்பது வீதம் பொருத்தம் - பொன்னிறம்; ஆனால் கொடியென்று சொல்லி விடமுடியாது. மேலும் விமர்சனம் செய்ய அவர் விரும்பவில்லை. தம்பையர் தன் தொழிலைத் தொடங்குகிறார்.

'பொடியன் குணமெண்டால் தங்கக் கம்பி; பீடி சிகரெட் பழக் கமில்லை; சாதிரவறு உச்சம் அர சாங்க பாஷையிலே எட்டாம் வகுப்புப் பாஸ். சம்பளம் அல வன்ஸ் எல்லாம் நா நூறுக்கு மேலே. இந்தச் சம்பந்தம் நிறைவேறினால் பெண்ணைப் பெற்றார் அதிர்ஷ்டசாலி' தரகரின் ஆலா வர்ணத்தைக் கழித்துப் பார்த்தால் அவர் கூறியதன் சாராம்சம் இது.

வீடு வளவு; இருபத்தையாயிரம் ரொக்கம், பத்தாயிரத்துக்கு நகை, இருபது பரப்பு வயற்காணி. இவ்வளவும் சீதனம் கொடுப்பதாகப் பெண்ணின் தந்தை கூறியதன் பேரில் கல்யாணம் முற்றுகி விட்டது.

"இந்தாருங்கோ இப்போதைக்கு இதை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ" மூன்று நூறு ரூபா நோட்டுகள் கைமாறுகின்றன.

"இதெல்லாத்துக்கும் இப்ப என்ன அவசரம்" என்று கூறிய படியே அவசரமாக அவற்றைக் கொட்டைப் பெட்டியுள் வைக்கிறார் தரகர்.

தலை நிமிர்த்த முடியாத அளவுக்கு நடைபெற்ற 'உபசாரத்தால்' தம்பையர் வீடு செல்ல முடியவில்லை. பெண்ணைப் பெற்றவரின் வேண்டுகோளுக்கு கிணங்க தம்பையர் அன்றிரவு அங்கேயே தங்கி விடுகிறார்.

* * *

விடு திரும்பிய தம்பையரைப் பேரதிர்ச்சியொன்று எதிர் நோக்குகிறது. மாணிக்கம் தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு ஒப்பாரி வைக்கிறான். வளவு கொள்ளாத அளவு கூட்டம். அவரின் ஒரே மகள் லதா, நாதனுடன் வீட்டைவிட்டே ஓடிவிட்டாள் என்ற செய்தி அவரால் சீரணிக்க முடியாததுதான். அவள் எழுதி வைத்த 'கடிதம்:

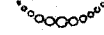
..... சாதியைக் காட்டிப் பேதத்தை வளர்க்கும் சமுதாயத்தின் அங்கமாகிய நீங்கள் என்னைப் புரிந்து கொள்ளமாட்டீர்கள். மாறிவரும் சமுதாயத்தின் பிரதிநிதிகள் நாங்கள். உங்களை விட்டுப் பிரிவது துன்பந்தான்..... மன்னித்து ஆசீர்வதிக்க வேண்டுகிறோம்.....

"மன்னிப்பு....." கோபத்துடன் பல்லை நெருமுகிறார் தம்பையர். "எனக்குப் புத்தி சொல்லுங்கள் என்றை மேன்"

"மாணிக்கம், வீட்டை கழுவி விடு. எங்களின் மகள் செத்துப் போய்விட்டாள் என்று நினைத்துக் கொள்வோம்"

தம்பையர் வெறுப்பது காதல் கலியாணம்; விரும்புவது முதலாளித்துவ சமுதாயம். எது நடக்கக் கூடாது என்று கருதினாரோ அது நடந்துவிட்டது அவர் வீட்டில். ●

இழப்பு!

துணையை இழந்த தனையே எண்ணி துடிக்கின்றாளே வாலையவள்!

உணர்வின் வடிவில் உதிரம் அதிர ஓடிவிழுந்தே அழுகின்றாள் கணவன் வாழ்வில் இறைவன் பிரிவால் கவலைக் கடலுள் ஆழ்கின்றாள் பிணமே கலங்கிப் பேசும் நிலையில் பெரிதாய் உயிரைப் பிழிகின்றாள் மண நாள் விட்டு ஒருநாள் செல்ல மாண்ட கணவன் துயராலே

துணையை இழந்த தனையே எண்ணி துடிக்கின்றாளே வாலையவள்!

கூந்தல் கலையக் காந்தள் உயரக் கூவிக் கூவி அழுகின்றாள் ஏந்தும் மார்பில் இருகை கொண்டு எற்றி எற்றி ஆற்றினிலே. நீந்தும் ஒருவன் நிலையில் அன்னாள் நைந்து குலைந்து உருமாறி சாந்தம் ஒழித்த இறப்பின் கொடுமை தனையே கூறி அழுகின்றாள்?

துணையை இழந்த தனையே எண்ணித் துடிக்கின்றாளே வாலையவள்.

இட்ட உணவைச் சுவைக்குமுன்னம் இறைவன் செயலால் விபத்துண்ட கட்டு இளமை சொட்டும் தனது கணவன் பிரிவை அவளெண்ணி. கட்டுக்கடங்காத துயராத் கொடிய காட்டில் இட்ட மகவாக; முட்டி மோதித் தட்டி வீழ்ந்து முடங்கிக் கிடந்தே அழுகின்றாள்!

துணையை இழந்த தனையே எண்ணித் துடிக்கின்றாளே வாலையவள்.

— கவிவாணன்.

ரசனைக் கடிதம்

சிறந்த படைப்பு சிற்திப்பார்களா?

ஒரு சிருஷ்டி கர்த்தாவினுடைய படைப்பு சமுதாயத்தின் கண்ணதசையடைந்த பகுதிகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் வகையில் அமையப் பெற்றிருந்தால், அத்தகைய படைப்புக்கள் வாசகர்களது மனதில் சிறப்பான ஒரிடத்தை வகிக்குமென்பதில் சந்தேகமேயில்லை. யதார்த்த பூர்வமான ஒரு சிருஷ்டி கர்த்தா எந்த நிலையில்,

அ. சோமபாலன்

அல்லது எத்தகைய அமைப்பில் கதைகளை உருவாக்கினாலும் அது தார்மிக வளர்ச்சியின் உயர்நிலைக்கு மக்களை இட்டுச் செல்லுமாயின், அந்நிலையிலேதான் அவனது சிருஷ்டிகள் உயிர்த்தெழுகிறது எனலாம். அன்றியும் அவ்விடத்திலேதான் படைப்பாளியின் சேவையும் பூரணத்துவம் பெறுகிறது.

மார்ச் இதழில் அ. சோமபாலன் எழுதிய “சிற்திப்பார்களா?” என்ற சிறுகதை முழுக்கமுழுக்க மேற்போந்த கோட்பாட்டின்

கமைய, அமைவு பெறுவிட்டாலும் அக்கோட்பாட்டின் பின்னணியில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும் ஒரு படைப்பாக அதனையே தான் கொள்ள முடிகிறது.

இன்றைய உலகில், மனிதன் எவ்வளவுதான் நாகரிக முதிர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும் சமூகத்தின் ஏற்றத் தாழ்வுகள் பற்றிய வரட்டு வேதாந்தங்கள் அவனின் மனதில் இன்னும் நீங்கியபாடில்லை. இது சமுதாயத்தின் பெரும் துரதிஷ்டம் எனலாம். இறைவனது பார்வையில் அனைத்துயிர்களுமே சமமாகக் கணிக்கப்படுகையில், மனிதன் மாத்திரம் அதற்கு முரண்டு பிடிப்பது அவனது மன, அறிவு ஆதிகளின் வற்றின் வளர்ச்சியின்மையையே காட்டுகிறது.

ஆத்மபலம் அல்லது சமயங்கள், மனிதனை நல்வழியில் நடாத்திச் சென்று, இறுதியில் பேரின்ப வாழ்க்கைக்கு பற்றுக் கோடாயமைகின்றது எனும் தத்துவத்தையே பிரதிபலிக்கிறது. ஆகவே, மனிதன் பகுத்தறிவுக்குட்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்ட ஒரு சமயத்தைப் பின்பற்றுவதை நாம் குறைவாகக் கணிக்கமுடியாது. அப்படியானால் ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்று போதிக்கும் “இந்து சமயத்” துள் வி ர வி க் கிடக்கும் “சாதி வெறி” கொள்கை பகுத்தறிவுக்குட்பட்ட ஒரு கொள்கையா? “சாதிவெறி” இந்து சமயத்துள் பேணப்படவேண்டிய ஒரு அம்சமாயின் நிச்சயமாக இந்து சமயம் ஒரு சமயமாக இத்தனை காலம் நிலைத்திருக்கமுடியாது.

இந்து சமயத்தில் உள்ள சாதி வெறியர்களுக்கு, சோமபாலனின் “சிற்திப்பார்களா?” சிறுகதை நல்ல சாட்டையடி கொடுக்கிறது.

“மனிதன் அனைவருமே சமம்” என்ற இந்து சமய தத்துவம், அவர்களது மரமண்டையில் ஏற இன்னும் எத்தனை காலங்கள் செல்லுமோ?

—எம். ஏ. நஜ்முதீன்,
மொஸ்க்வியூ,
அங்கரைப்பற்று.

சோமபாலன் சிற்திப்பார்களா?

ஆற்றிவு படைத்த மனிதன் ‘சாதி’ என்ற இரண்டு சொல்லுக்குள் அடிமையாகி, உணர்விழந்து அறிவிழந்து நிற்கும் நிலையை என்னும்போது — எம்பால் ஒருவித உணர்ச்சி உள்ளுற எழுந்து கொடுக்கிறது.

இதை மையமாகக் கொண்டு ‘சோமபாலன்’ எழுதியிருக்கும் — சிற்திப்பார்களா? — பலரை சிற்திக்கத் தூண்டும்.

தம்மை உயர்ந்த சாதிக்காரர் என்று சொல்லிக் கொள்வது ஒரு கௌரவம் என்றல்லவா நினைக்கிறார்கள். சாப்பாட்டுக்குத்தான் வழி இல்லா விட்டாலும் இந்த வரட்டுக் கௌரவத்திற்கு மட்டும் குறைச்சலில்லை? இது ஒரு பார்வை.

இது போன்ற இன்னும் பல சம்பவங்களை மக்களின் அறியாமையை, கிண்டலாக தம் கையில் இழையோட விட்டிருக்கிறார் சோமபாலன் அவர்கள்.

சிவாவும், துரையும் இறந்தவுடனேயே கதையை முடிக்காமல் அவர்களது உடலின் ஒருபிடி சாம்பல் கடலிலே கரைக்கப்படும் பொழுது கூட அங்கே ஏற்றத் தாழ்வு இன்றி சங்கமமாகிறார்கள்

என்று கூறுகிறார் கதாசிரியர். உயிரோடு உணர்வோடு அறிவோடு இருந்த போதே காணமுடியாத சமத்துவம் — கேவலம், அங்கே ஏற்படுகிறது! என்று எடுத்துக்காட்டும் கதாசிரியரின் எழுத்துக்கள் கண்டிப்பாக நம்மவர்கள் சிந்தனையில் இடம்பெறவேண்டும். தெளிவான, நேரான நடை, மயக்கம் ஏற்படுத்தாத கதை அமைப்பு — இவை, கதையை நன்கு மனதில் பதியச் செய்கிறது.

—தயா - இளஞ்செழியன்,
களுவாஞ்சிகுடி.

உபதேசகாண்டம்

வாழ்க்கை என்பது என்ன? அது அன்றமுதல் இன்றுவரை உண்மைக்கும், பொய்க்கும் இடையே நடக்கும் போராட்டமாகவே அமைந்துள்ளது. பொய்யைப் பின்பற்றுபவர்கள் தொண்ணூற்றொன்பத சத விகிதமும், மெய்யைப் பின்பற்றுபவர்கள் ஒரு சத விகிதமும்

“நிலிபன்”

மாக நமது சமுதாய அமைப்பு அமைந்துவிட்ட காரணத்தால்,

கலை அமுதம் 1970

அட்டாணைச்சேனை ஆசிரிய கலாசாலையிலிருந்து ஆண்டுதோறும் வெளிவரும் கலாசாலைச் சஞ்சிகையான “கலை அமுதம்” இவ்வருடம் மிகச் சிறப்பான முறையில் வெளிவந்துள்ளது. சஞ்சிகையின் கனத்திலும், தரத்திலும், அமைப்பிலும் கூட புதுமை பளிச்சிடுகிறது.

வழக்கமான ‘கற்பித்தல்’ கட்டுரைகளுடன், தரமான இலக்கியப் படைப்புகள் சிலவும் இடம் பெற்றுள்ளன. ‘வகுப்பில் ஒரு போராட்டம் நடக்கிறது’ (சிறுகதை) ‘தமிழ் நாட்டுப் புனைகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ (விமர்சனம்) ‘புறப்படு புதுமை செய்வோம்’ (கவிதை) ‘இலக்கியமும் வாழ்வும்’ (கட்டுரை) ஆகியவை அவற்றுட்கில. இவை தவிர இஸ்லாத்தின் மகத்துவத்தை விளக்கும் பன்முகப்பட்ட கட்டுரைகள் பலவும் இம்மலரில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கல்லூரி அதிபர் ஜனாப. ஏ. இஸ்ட். உமர்தீன், தனது செய்தியில் “நாட்டின் தேவைகளுக்கு ஏற்ற அமையாக கல்வியானது, சஞ்சலம் நிறைந்த ஒரு இளைஞர் சமுதாயத்தை உருவாக்கி விடும் என்று குறிப்பிடுகிறார். சகல ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் நினைவில் நிறுத்த வேண்டிய ஒரு முக்கிய விடயம் இது என்பதில் யாருக்கும் அபிப்பிராய பேதம் இருக்க முடியாது.

வழக்கமான பாட்டையை விட்டு புதுமைப் பாதையில் முதல் அடி எடுத்து வைத்திருக்கிறது ‘கலை அமுதம்’. இலக்கிய நோக்கிலும் இலட்சிய நோக்கிலும் செல்ல வேண்டிய தூரம் இன்னும் நிறைய உண்டு. கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய சில விடயங்களும் உள. தமிழை ஊடக மொழியாகக் கொண்டு தமிழ் ஆசிரியர்களை உருவாக்கும் ஒரு கலாசாலையிலிருந்து வெளிவரும் சஞ்சிகையில் ஆங்கிலக் கட்டுரைகளும் சிங்களக் கட்டுரைகளும் இடம் பெறுவதன் பொருத்தம் புரியவில்லை. வித்தியோதயப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் அல்ஹாஜ் எம். எம். உவைஸ் அவர்கள் அல்-குர்ஆனைப் பற்றிய ஒரு கட்டுரையை சிங்களத்தில் எழுதியிருப்பதும் இதில் அடங்கும்.

பெருமுயற்சி எடுத்து இவ்வளவு சிறப்பாகத் தயாரித்துள்ள மலரின் அட்டைப்படம் மட்டும் ஏதோ ஒரு திருஷ்டியபிகாரமாக அமைந்துவிட்டது. ‘எல்க் ஸ்கிரீன் பிரின்டிங்’ முறையில் இன்னும் எவ்வளவோ கவர்ச்சியாகவும், புனிதமாகவும் அட்டையை அமைத்திருக்கலாம்.

ஃ ஃ ஃ

துட்பம், 1970

கட்டுபெத்தை, இலங்கை உயர் தொழில் நுட்பவியற் கலாசாலை தமிழ் மன்றத்தின் “நுட்பம்” இரண்டாவது ஏடு தரமான ஒரு இலக்கிய ஏடாக அமைந்துள்ளது.

மன்றத்தலைவர் மாவை தி. நிதியானந்தன் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளது போல் “மன்றம் நடாத்த வேண்டுமென்பதற்காக மன்றங்களும், விழா எடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக விழாக்களும் மலர் வெளியிட வேண்டுமென்பதற்காக

மலர்களும்” மலிந்துள்ள இக்காலகட்டத்தில், மக்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய பல இலக்கியச் செய்திகள் நிறைந்துள்ள பயனுள்ள மலராக நுட்பம் அமைந்துள்ளது.

‘நுட்பம்’ முதல் ஏட்டில் வெளிவந்த, கலாநிதி க. கைலாசபதி இரசிகமணி கனக, செந்திநாதன் ‘சந்திப்பு’ தொடரில் இவ்வேட்டில் இ. இரத்தினம் - இ. முருகையன் ‘சந்திப்பு’ நல்லதொரு நாடகக் கருத்தரங்காக அமைந்துள்ளது. ‘தமிழில் திரைப்படங்கள்’, ‘ஈழத்தில் தமிழ்ப்பத்திரிகைத் துறை’, ‘ஓற்றைச் செருப்புப் போதுமா?’ முதலிய கட்டுரைகள் ஈழத்துப் பாமர ரசிகர்களும், பத்திரிகையாளரும் உணர்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டியபல கருத்துக்களைத் தருகின்றன.

‘தங்கத்தின்ரை மகன் இன்சினியர்’ (சிறுகதை) ‘சிலம்பின் மாதவி’ (கட்டுரை) முதலியவும் நல்ல இலக்கியப் படைப்புகளாக அமைந்துள்ளன.

ஃ ஃ ஃ

விஞ்ஞான தீபம், 1970

கொழும்பு விவேகானந்தா மகாவித்தியாலயத்தின் விஞ்ஞான மாணவர் கழகம் தமது கன்னி முயற்சியாக ‘விஞ்ஞான தீபம்’ என்ற மலரை வெளியிட்டுள்ளது. பெரும் கலாசாலைகளின் ஆண்டு மலரைப்போல் இம்மலரை மிகவும் கவர்ச்சியாக அமைத்த இளம் மாணவர்கள் பாராட்டுக்குரியவர்கள். மாணவர்களாலும் மாணவர்க்கெனவும் எழுதப்பட்டுள்ள விஞ்ஞானக் கட்டுரைகளே இம்மலரில் பெரிதும் இடம் பெற்றுள்ளன. எஸ். பொ. வின் ‘நினைவுகள்’ கவிதை இதில் அடங்க முடியாத ‘முதிர்ச்சி’ பெற்றுள்ள ஒரு படைப்பு. மாழல் விவகாரமான வாழ்த்துச் செய்திகள் பல பக்கங்

களை விழுங்கி விட்டன. எஃது எவ்வாறாயினும், விஞ்ஞான மாணவர் கழகத்தின் வெளியீடாக அழகிய ஒரு மலரை வெளியிட்டுள்ள இளைஞர்களின் ஆர்வமும் உழைப்பும் போற்றற்குரியதே!

ஃ ஃ ஃ

பெண்ணை நீ பெரியவள்தான்

பிரபல நகைச்சுவை எழுத்தாளர் பொ. சண்முகநாதன் அவர்களின் முதல் வெளியீடான ‘கொழும்புப் பெண்’ நகைச்சுவைக் கட்டுரைத் தொகுப்பை வாசித்தவர்கள் அவரின் அடுத்த நகைச்

விலை: ரூ. 1-25

தமயந்தி பதிப்பகம் அச்சுவேலி.

சுவைத் தொகுப்பை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டாவது தொகுப்பு 'பெண்ணே நீ பெரியவள்தான்' அவர்களை ஏமாற்றவில்லை.

நமது குறைபாடுகள், நமது சமுதாயத்தின் குறைபாடுகள் பல நமக்குத் தெரிவதில்லை. காரணம் நாம் அவற்றோடு ஊறிப் போய் விட்டதுதான். எழுத்தாளர்கள் தமது எழுத்து என்ற கண்ணாடி மூலம் அவற்றைத் தெரியவைக்கின்றனர். இவர்களுள் நகைச்சுவை எழுத்தாளர்கள், இக்குறைபாடுகள் நம் மனதில் ஆழப்பதியும் வண்ணம் சிரிப்போடு எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். பொ. சண்முகநாதன் இதில் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றி ஈட்டியுள்ளார்.

அன்றாட வாழ்க்கையில் நகைச் சுவையை அவதானித்து, அதைச் சுவையோடு வழங்குவது மிகவும் சிரமமான பணி. இத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள பன்னிரண்டு கட்டுரைகளும் அப்பணிக்கு உரை கல்லாக விளங்குகின்றன.

இக் கட்டுரைகளில், நம்மோடு அன்றாடம் உறவாடும் பல பாத்திரங்களின் அவலம் சுவையுடன் பரிமாறப்படுகிறது. குடும்பத்தில் நடக்கும் தில்லுமுல்லுகள், நாகரீகப் போர்வையில் பிறரை ஏய்த்துப் பிழைக்கும் பேர்வழிகள், பேத்தல் பேச்சாளர்கள், அபத்தப் பத்திரிகைகள், ஐந்து சதம் 'குருவி பிடிக்கும்' பஸ்கண்டக்டர் வகுப்பறையில் வேறு வேலை பார்க்கும் ஆசிரியர்கள், இப்படிப்பல விடயங்கள், சண்முகநாதனின் கட்டுரைகளை வாசித்த பின்னர் தான், நன்கு தெளிவு பெறுகின்றன.

நாடோடி, ரீ. பாக்கியநாயகம் வரிசையில் பொ. சண்முகநாதன் நிரந்தர இடம் பெறுகிறார். அவ

ரது அடுத்த தொகுப்பை வாசகர் எதிர்பார்க்கும்படி செய்து கொடுத்து, "பெண்ணே நீ பெரியவள்தான்"

ஃ ஃ ஃ

கலைச்செல்வி - 1970.

மட்டுநகர் ஆசிரிய கலாசாலையின் வருடாந்த வெளிப்புள்ளி "கலைச் செல்வி"யின் 1970ம் ஆண்டு ஏடு, கலாசாலையின் வெள்ளிவிழா மலராக வெளிவந்துள்ளது. கல்வி, கற்பித்தல், உளவியல், முதலியன பற்றி ஆசிரிய மாணவர்களும், விரிவுரையாளர்களும் எழுதியுள்ள ஏராளமான கட்டுரைகள் இம்மலரில் இடம்பெற்றுள்ளன. சனிதையிலும் சிலர் தம் திறமையைக் காட்டியுள்ளனர். அவற்றுள் கலாசாலை விரிவுரையாளர்களைப் பற்றிய ஆங்கிலக் கவிதை நல்ல நகைக்கலை விருந்தாக அமைந்துள்ளது. சிறுகதை இலக்கியம் ஏனோ இம்முறை மலரில் இடம் பெறவில்லை.

வழக்கம்போலவே, இரண்டு வருட கலாசாலை வாழ்க்கையில் இடம் பெறும் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளையும், நடவடிக்கைகளையும் சித்திரச்சித்தமாகப் பதிவு செய்துள்ளது இம்மலர். வாழ்த்துச் செய்திகளுக்கும் குறைவில்லை.

பல அரிய விஷயங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளை உள்ளடக்கி வருவதால் ஒரு Reference Book ஆக இது பயன்படும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதற்கைய ஒரு நூலை, வழக்கமான 'பஞ்சாங்க' அமைப்பிலிருந்து மாற்றி ஒரு இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆண்டு மலரைப்போல கவர்ச்சியாக அமைத்தல் ஒரு புதுமையாகவும் மாற்றமாகவும் இருக்கும். இனிவரும் ஆண்டு மலர்கள் அவ்வாறு அமைதல் விரும்பத்தக்கது.

ஃ ஃ ஃ

'பெண்கள்' புரிந்து கொள்ள இயலாத பிறவிகள் என்று சாதாரணமாகக் கூறுவார்கள். இது சரியோ மிகையோ தெரியாது. பெண்பால் இலகுவில் புரிந்து கொள்ள இயலாத அமைப்பு என்பதை என் அனுபவத்தில் கண்டேன்.

'என்கான் ஒன்றே ஆடு உ அறி சொப்' என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இது முற்றும் சரி. எனக் கூறுபெற்று வராத ஆண்பால் சொற்கள் மிக அபூர்வம் ஆனால் 'என்கான் ஒன்றே மகடே அறிசொல்' என்று தொல்காப்பியர் எவ்வளவு இலகுவாகக் கூறினார்? விஷயம் அப்படியா இருக்கிறது?

ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவியொருத்தி, இறைவன் என்பதற்கு 'இறைவன்' என்று பெண்பால் குறித்து எழுதிவிட்டாள். அந்தப் பிள்ளைக்கு அது தவறு 'இறைவி' தான் சரி என்பதை எப்படி விளக்குவேன்? 'என்கான்' என்ற சொல்லைப் பவணந்தியார் அள் ஆள், என்று விரித்து, சிறப்பு விதியாக 'இ'யும் வரும் என்றார். அதன்படி இறைவி, முக்கிதுணைவி, அரசி, என்று எனக் கூறுகெட்டு சிகரம் ஏறி வந்தன.

ஆனால் இதே முறையில் எனக் கூறுகெட்டு சிகரம் ஏறி, எல்லாப் பெண்பாற் சொல்லும் வரவில்லை. புலைச்சி, வேடுவச்சி, பொடிச்சி, என்று ஒருவகையாகவும், குறத்தி, ஒருத்தி, என்று மற்றோர் வகையாகவும், வாடி, போடி, என்று இன்னோர் வகையாகவும், குறத்தினி, பிக்குணி என்று பிறதோர் வகையாகவும் அமைகின்றன. இது புணர்தல் விதியின் படியுள்ள சாரியை, சந்தி விவகாரமாகும். இதிலும் மணவாட்டி, சீமாட்டி என்று வரும் புணர்தல் விதி ரொம்பச் சங்கடமானது. எப்படியும் இருந்து பெண்கள் வாழட்டும்! இந்த 'இகர' விதிப்படி, துறவி, கருமி, உலோபி, என்பனவற்றை எல்லாம் நாம் பெண்கள் என்று

பெண்(பால்) புரிகிறதா?

"ஆஷ!"

கருதிவிடக் கூடாது. இவை ஆணையே சுட்டிப் பொதுவாக நின்றன. மற்றோர் விஷயம் 'இ' விகுதி பெண்பால்தான். என்று எல்லா இடங்களிலும் நிறுவி நிற்கவும் இயலாது. உருவிவி, அறிவிவி என்பன இருபாலும் ஒழித்து நிற்கும் விகுதியாகும்.

இந்த 'இ' விகுதி இத்தோடு முடியவில்லை. ஆசிரியை, பண்டிதை, வீராங்கனை என்று 'ஐ'யில் வேறு பெண்பால் முடிக்கிறதே! ஆமாம் ஐஐ இச் செறிய' என்ற சூத்திரத்தில் 'ஐ'யும் 'இ'யும் இன எழுத்துக்கள் என்றும் பவணந்தி. மாமன் மக்களாயின் அக்காவும் தங்கையும் மதினி முறைதானே. யாரைக் கட்டினாலும் ஒன்று. எனவே 'இ' இன 'ஐ'யும் பெண்பால் விகுதி கொள்ளும்.

அதுசரி. கணவன். புருஷன் என்ற சொல்லுக்குப் பெண்பால் என்ன? 'பத்தினி' என்ற பெண்பாலுக்கு ஆண்பால் என்ன?

இம்முன்று சொற்களுக்கும் மறுபால் இல்லை என்பது தவறுகாது. ஏனெனில் முதலிரு சொற்களும் தற்சம, தற்பவ வட சொற்களாகும். அவற்றிற்கு நாம் கொடுக்கும் மனைவி அல்லது இல்லாள் என்ற பெண்பாற் சொல் நேர் பொருள் கொண்ட வையல்ல. செயற்கையானவை. 'கணவன்'

என்றால் 'கணம்' + அன் கூட்டத் தின் தலையாய ஆண்மகன் என்றும் புருஷன் என்றால் புருடாத்துவ முள்ள ஆண் என்றும் பொருள்படும் இவற்றிற்கு, இல்லத்திற்கு, அல்லது மனைக்கு உரிய பெண் என்பது எப்படி பெண்பால் ஆகும்? சங்க கால வழக்கிலுள்ள தலைவன், தலைவி என்பதே இல்லற வாழ்வில் இணைந்து கொண்ட இருவர்க்கும் சரியான பால்தரும் பெயர்களாகும்.

நினைவு

மலையக இலக்கிய மாத இதழ்.

'பத்தினி' என்ற சொல் ஒரு பெண்ணின் ஒழுக்கம்பற்றி வந்தது. கொழுநன் தொழுதெழும், கற்பொழுக்கம் பூண்ட இவளுக்கு, ஆண்பால் கொள்ளல் பொருந்தாது. பத்தா - பதிவிரதை என்று வடமொழி பால் இணைப்பையும் சிலர் கொள்வர். மனைவி, இல்லாள் என்ற சொற்களுக்கும் ஆண்பாற் சொற்கள் பொருந்தா. மனையான் இல்லான் என்ற வழக்கு இல்லை. இல்லான் என்ற தொடர் 'வறுமை யுள்ளவன்' என்று விபரீதமான கருத்தையும் தருகிறதல்லவா? ஆனால் பெண்கள் பேச்சு வழக்கில் 'வீட்டுக்காரர் வந்திற்றார்' 'வீட்டுக் காரர் வரும் நேரமாயிற்று.' இப்படிப் பேசுவார்கள்.

பெண் மட்டும் பிரச்னைக்குரிய வளல்ல. பெண்பால்கூட பிரச்னைக்குரியதே. பெண்களோடு, இணைந்து வாழ்ந்து இன்பம் துய்ப்பது எவ்வளவுக்குப் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய விவகாரமோ? பெண்பாலைக் கூடப் புரிந்து கொள்வதும் அத்தகையதே.

இவ்வளவையும் எண்ணிய நான் என் மாணவிக்கு இதனை எப்படி விளக்குவேன்? அவளும் ஒரு புதிதல்லவா? 'என்ன பிள்ளை மாணவன் - மாணவி என்பது போல' இறைவன் - இறைவி என்று எழுத வராதா? என்று பேராலியாகக் கடிந்து கொண்டேன்.

மலையகத்தின் முக்கிய இலக்கிய மன்றங்களிலொன்றான குறிஞ்சிப் பண்ணையிலிருந்து 'நினைவு' என்றொரு இலக்கியமாத ஏடு வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. நமது 'மலர்' எட்டுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களும், மலையகத்தின் முக்கிய எழுத்தாளர்களுமான, குமார இராமநாதன், நெ. பி. பழனிவேல், கே. கணேஷ், அ. க. ஜுனைதீன், பரிபூரணர், பசுறையூர் க. கிருஷ்ண முதலியோரின் படைப்புக்கள் முதல் இரண்டு இதழ்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. மலையகத்தின் இதயத்துடிப்பாக, இலக்கியக் குரலாக ஒலிக்கப்போகும் 'நினைவு' மாத இழமுக்கு ஈழத்து வாசகர்கள் அனைவரது ஆதரவும் கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கிறோம்.

'நினைவு' ஓரளவு கவர்ச்சியாகவே வெளிவந்துள்ளது. காலக் கிரமத்தில் வளர்ச்சியின் மெருகு இன்னும் கவர்ச்சியைக் கூட்டலாம். அதுபோலவே இலக்கியப் படைப்புகளிலும் கனத்தை ஏற்றலாம். மலையகத்திலிருந்து வெளிவந்த ஏனைய சஞ்சிகைகளினின்றும் 'நினைவு' தனித்து நிற்பதால் தனித்துவமுள்ள ஒரு மலையக இலக்கிய ஏடாக இது அமையும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

[நினைவு: தனிப்பிரதி சதம் -/25 ஆண்டுச்சந்தா ரூ. 3-00 தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய முகவரி: 'மல்விகைவாசல்' 31 வலஸ்பெத்தை பண்டாரவளை]

